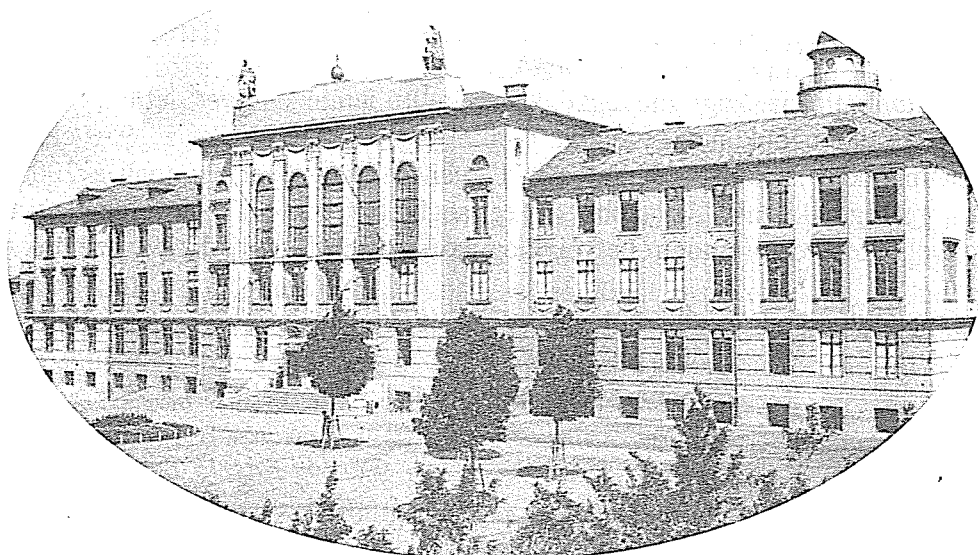
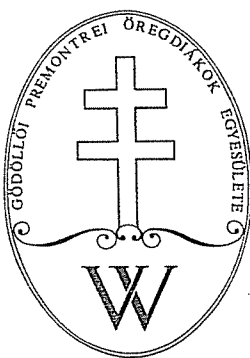

A GÖDÖLLŐI PREMONTREI ÖREGDIÁKOK EGYESÜLETÉNEK
KÖRLEVELE

2007.

I. félév

Szent Norbert napi találkozónkon választunk

Alapszabályzatunk előírja, hogy ötévenként meg kell újítanunk Egyesületünk tisztségviselőit. Ezt tesszük most, ezévi találkozónkon. Egyesületünk által egységet alkotnak az 1950 előtt végzett diák-társaink – amint mondani szoktuk – senioraink. Ugyancsak egységet alkotnak a 2000-ben és utána érettségizett junior öregdiákjaink. Ugyanebbe az egységbe tartoznak iskolánk jelenlegi tanulói is. Így tehát a mű, amelyet elkezdtek premontrei atyáink egykor, tovább folytatódik Nemzetünk és Egyházunk javára.

Isten áldja meg Öregdiák Egyesületünket és adja meg, hogy sok évre fennmaradjon!

Szent Norbert Atyánk könyörögj érettünk!

*Eördög László Benedek O. Praem.
a Gödöllői Premontrei Öregdiák Egyesület elnöke*

Mécs László: Hiszek a magyarban (1945)

Hiszek, hiszek a magyarban,
mert óvja a Semmi.
Akik minket halni szántak,
pusztítottak: mindig azok
pusztultak el, nem mi!

Történelem fizikája
fejtetőn áll, furcsa:
az Erő fogy, megsemmisül,
de a semmi megmarad, mint
a jövőendő kulcsa!

Hősi erők egyszer rázták
ezt az alvó népet,
mikor messze Ázsiából
a Dunáig lendültében
századokat lépett.

Így tört meg a hősi ritmus
s nem tud csodát tenni,
- de élteti még a Semmi,
mert a mese-csodaszarvas
s a Délibáb: Semmi!

Ó, teremő, színes Semmi,
népem áldott átka!
Ettől marad el-nem-használt
elvarázsolt csodacsókját
váró alvó mátká!

Mennyi véres, vad falánkság,
történelmi orkán,
török, tatár, germán-téboly
tombolása itt fulladt ki
Magyarország torkán!

Ő meg aludt, mindig aludt
a boszorka-bálon,
s míg halálba tomboltak a
rontó rémek, - Csipkerózsát
megóvta az álom.

Legtöbb hőse bánatos volt,
legtöbb harca vesztés,
legszebb tette a nem tette.
Minden csődje: Krisztus-csőd volt:
megváltó keresztes!

Az ily csődben feltámadás
feszül, újra s újra
felhangzott a Kárpátok közt
az alvó vért felpezsdítőn
piros Alleluja!

Hiszek, hiszek a magyarban.
Megóvja a Semmi,
akik torkunk fojtogatták,
halni szántak: mindig azok
pusztultak el, nem mi!

Berka József (1921-1996)

Gödöllőn az Árpád utcában lakott a család, édesapja a Pénzügyi Igazgatóságon tanácsosi beosztásban dolgozott. József a premontrei gimnáziumba járt, I. osztálytól az 1939-ben letett érettségi vizsgáig. Jó rendű tanuló volt, nyelvtudása kiemelkedett. Jól megtanult németül és franciául, érettségi után az angollal is behatóan foglalkozott. Tanulmányait Budapesten, a József Nádor Műszaki és Közgazdasági Egyetemen kezdte, mezőgazdasági ismereteket tanult.

Kállay Miklós miniszterelnök 1942 őszén titkos magyar - angol - USA tárgyalásokat kezdeményezett, ennek hathatós folytatására Berka József nagybátyját, dr. Újváry Dezső karrier-diplomatát – aki Horthy és Kállay részére teljesen megfelelt – nevezték ki isztambuli főkonzullá. Megbízható személyi titkárra volt szüksége, ezért a Külügyminisztériumban Berka kinevezését kérte, aki akkor már franciául és angolul jól tudott. Így került Berka a magyar történelem sodrásába. Újváry tárgyalásain Veress László fiatal külügyi diplomatával együtt (Dálnoki Veress Lajos vezérezredes rokona) a tárgyalásokon Berka is részt vett, a megbeszélésekről emlékeztetőket készített, a tárgyalás eredményeit rögzítette.

A miniszterelnök meghatalmazásával előterjesztették javaslatukat: a magyar hadsereg a keleti fronton tovább harcol a szovjetek ellen. Amikor az angol-amerikai csapatok elérik – balkáni partraszállás révén – a magyar határt, rendelkezésükre bocsátja repülőtereit, katonai létesítményeit, a németekkel szembeszáll, mindenben elősegíti a nyugati szövetséges csapatokat az ország megszállásában. Sternedale Benett brit főkonzullal és Hugessen ankarai brit nagykövettel – aki meghatalmazást kapott kormányától a tárgyalásokra és az USA-t is képviselte – folytatott tárgyalások után, 1943. szeptember 9-én, a Márvány tengeren úszó hadihajó fedélzetén kapták meg a később aláírandó fegyverszüneti egyezmény feltételeit.¹ Eszerint akkor kell a fegyverszünetet nyilvánosságra hozni, ha a brit-amerikai csapatok elérik a magyar határt, mert a nyílt szembenállás azonnali német megszálláshoz, és az itt élő több mint félmillió zsidó kiirtásához vezetne. A megegyezés hatására a német megszállásig (1944. március 19.) Magyarországon bombázás, légitámadás nem történt. 1944. március elején három USA tiszt (1 ezredes és 2 alezredes) ejtőernyővel érkezett a Muraközbe, a svájci magyar követ által jelzett időpontban és helyen, a fegyverszünet előkészítésére. Budapesten a Hadik laktanyába kísérték őket Király Kornél alezredes. A megállapodás mégsem realizálódott, mert Churchill balkáni partraszállási terve, majd a Trieszt környékén későbbre tervezett partraszállás az USA ellenállása miatt kudarcba fulladt.

1945. február 23-án Törökország hadat üzent a tengelyhatalmaknak. Az isztambuli magyar konzulátus személyzete szabad közlekedéssel a konzulátus épületében maradhatott. Internálásukra nem került sor, a török hatóságok udvariasak és megértők voltak. Berka Isztambulban megnősült. A helybeli francia konzul leányát vette feleségül. A konzul már 1942-ben elismerte De Gaulle tábornok londoni kormányát, és a kapcsolatok létrehozásában Újváry is segített.

Berkának 1947-ben sikerült hazatérnie. Gödöllőn, az Árpád utcában telepedett le. A Külügyminisztérium nem tartott igényt szolgálatára. Egyetemi tanulmányait folytatta, és mint mezőgazdász helyezkedett el. Feleségével Pestre jártak dolgozni, a HÉV-en egymással általában franciául beszéltek, ami az 1960-as és 70-es években nagyon szokatlan volt. Berka 1982. évi nyugdíjazása előtt huzamosabb ideig a Földművelésügyi Minisztériumban dolgozott. Nyugdíjas korában igyekezett régi gödöllői értelmiségiek között kapcsolatot teremteni. Nem sokkal felesége után, 1996-ban halt meg, Gödöllőn a Dózsa György úti katolikus temetőben nyugszik.

Dr. Horváth László

Vasdiploma átadása

2006. október 24-én nyújtották át Kovács Bélának, szeretett öregdiáktársunknak, tanáraink doyenjének az Eötvös Loránd Tudományegyetemen, áldozatos munkája elismeréseként a Vasdiplomát.

Kovács Béla 1941-ben, 65 évvel azelőtt fejezte be tanulmányait, és kapott francia-latin szakos tanári diplomát a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán.

¹ Lásd: Kállay Miklós: Magyarország miniszterelnöke voltam, 1942-1944. Bp. 1991.

Tanári munkásságát 1940-ben, a Gödöllői Premontrei Gimnáziumban kezdte, és hosszú tanári pályája során mindenütt nagy tisztelettel és szeretettel vették körül diákjai és tanártársai. Nemzedékeket tanított, és volt diákjai mindig nagy szeretettel emlékeznek rá. A diploma átadási ünnepségen Egyesületünk is képviseltette magát, az ott elhangzott jókívánságokhoz csatlakozva ezen a helyen is kifejezzük iránta érzett szeretetünket és tiszteletünket. Egyben megragadjuk ezt az alkalmat, hogy áprilisi 90. születésnapja alkalmából igaz szeretettel gratuláljunk, a jó Isten áldását kérve tevékenységére.

Várady-Brenner András

Összefoglaló az Egyesület Választmányának 2006 őszén tartott üléséről

Az Egyesület eddigi munkásságáról, az év folyamán történeteiről Polcz Iván számolt be. Szólt a júniusi Szent Norbert ünnepéről, amelyet jól sikerült beszélgetés egészített ki. A Cserkész Szövetség megkereste az Egyesületet, melyben kérték Fényi Ottó, Dragsits Imre és Quirico Domonkos részletes adatait, hogy a Katolikus Lexikonban a magyar cserkészmozgalom történetét ismertette írassanak róluk. Kirándulást tettünk Tihanyba, az Apátságra, köszönet érte Flettner Gyulának. Az Elnökség október 14-én tanácskozott Gödöllőn, melyen a jövő évben esedékes tisztújító közgyűlésről határozott. Javasolta, hogy Lingauer Péter legyen a Jelölő Bizottság elnöke. Szólt arról is, hogy jövőre új Emlékkönyv kiadását tervezzük. Október 24-én az ELTE vasdiplomát adott Kovács Béla Kolos hajdani tanárunknak, aki örülne az öregdiákok látogatásának. Október 25-26-án Polcz Iván Kassán meglátogatta a Czima házaspárt, felkeresték a Rákóczi kriptát, a Rodostói Házat és a Thaly Kálmán kiállítást. A Szent István Társulat Mécs László kötetet ad ki 50 leghíresebb költeményével. A Választmány felkérte Polcz Ivánt, hogy az előzetes igények alapján rendeljük meg a valószínű mennyiséget.

Az Ellenőrző Bizottság beszámolóját Lingauer Péter ismertette. Az Egyesület pénzügyeit rendben találták. A Norbert-napi ebéd egyenlege pozitív volt. A Választmány a beszámolókat elfogadta.

A 2007. évi feladatokat Polcz Iván terjesztette a Választmány elé. Elsőként a Tisztújító Közgyűlésről szólt. Lingauer Péter a Jelölő Bizottság elnökségét elfogadta és javasolta Sándor István Zoltán, valamint Erdélyi Zsuzsanna tagként való részvételét, akiket a Választmány elfogadott. Levezető elnöknek Kovács Béla Kolos tanár urat javasolta Polcz Iván. A 2007-es évre tervezett feladatokhoz az Egyesület pénzügyi helyzete rendezettnek látszik. A javasolt új emlékkönyv Isten segítségével 2007-re összeállhat, Szondy Klára életrajzi könyve idén megjelenhet. A Szent Norbert ünnepet 2007-ben június 2-ára irányozzuk elő. Flettner Gyula tett említést a 2007-es évben szervezendő kirándulásról, amelyet Egerbe javasolt az Elnökség. Mayer László felvetette a Bodrogháza (magyar és szlovák részbe) szervezhető kirándulást, különös tekintettel a Rákóczi, a Szent Erzsébet és a Mécs László emlékhelyek meglátogatására. Flettner Gyula előkészíti ezek programjait, a tavaszi ülésen, ill. a körlevélben adunk majd részletes információt.

A Körlevélről Mayer László tájékoztatta a Választmányt. A jelenlegi 24 oldalas körlevél fekete-fehér, de célszerű a képek színes nyomtatása. Ezt már előre így kell megszerkeszteni. Szakmány Csaba vállalkozott a közreműködésre. Ezután egy új, kisebb terjedelmű Emlékkönyv 2007. évi megjelenéséről szólt. A 2007-es feladatokat és a Körlevélre vonatkozó beszámolót a Választmány elfogadta.

Ángyán Péter részletesen szólt az Ifjúsági tagozat tagjainak az egyesületben való közreműködését nehezítő objektív és szubjektív körülményekről. Az elhangzottakat körlevelünkben alább közöljük.

Bárdy Péter, a gimnázium igazgatója beszámolt az iskolai eseményekről (a szalagavatóról, a novemberi Teleki megemlékezésekről, a Makkos Mária kegyhelyre történt zarándoklatról stb). A gimnázium több szempontból előkelő helyet foglal el (emeltszintű vizsgaközpont, kétszintű érettségizők, felsőoktatásra felvettek). Kiemelte a junior öregdiákok iskolai közreműködését, a rendezvényekhez nyújtott segítségét, tájékoztatását az érettségi előtt állóknak, de még nem érzik az egyesületi feladatok átvételének fontosságát.

Fejéregyházi Sándor kuratóriumi elnök az Alapítvány helyzetéről és a teendőkről tájékoztattott. Az adó 1 %-ából jelentős összeg: 2,7 Mft érkezett be. Ugyanakkor az Alapítvány összvagyonja mostanra csökkent, ezért a jövő évi igényekre kevesebb jut. A Választmány az elhangzottakat tudomásul vette.

Ángyán Péter junior öregdiáktársunk felszólalása

Először is szeretném az ifjú öregdiákok nevében nagy szeretettel és újbóli jelenléte felett örvendő lélekkel köszöntené Mayer Laci bátyámat, kívánva minél gyorsabb és teljesebb felépülést műtete után!

Másodszor szeretnék elnézést kérni minden jelenlévőtől, ha e mai összejövetelünk egy kissé talán túlzott líraisággal, s talán hosszabban tartom magamnál a szót, mint amennyire koromból fakadóan érdemes lennék! Ennek az az oka van, hogy ma egy olyan égetően fontos dologról szeretnék itt, választmányunk tagjai előtt szót ejteni, amely probléma hitem szerint mókuserék-szerűen, a történelmi múltból következően van jelen Egyesületünk életében, s amely probléma, így gondolom, mind máig nincsen helyes mértékben, a maga helyén és környezetének minden sajátosságát racionális komolysággal kezelve. Szeretném mindazonáltal jelezni, egyszersmind kérni, hogy következő gondolataimat, melyek az első újra indított gimnáziumbeli érettségi óta eltelt immár fél évtizedes közös tevékenységünk nyomán és hatására forrtak ki bennem, senki ne vegye személyeskedő, sértő, ne adj' Isten tiszteletlen megnyilvánulásnak se részemről, se az általam képviselt fiatal öregdiákok részéről. Amit mondandó vagyok, meggyőződésem szerint a fiatal öregdiákok jelentős részének véleményét tükrözi, még akkor is, ha adott esetben bizonyos dolgokat, bizonyos vonatkozásokat más megfogalmazásban adnának is elő. Kérem ugyanakkor megjelent fiatal öregdiák társaimat is, hogy amennyiben mondandómmal lényegileg nem értenek egyet, azt felszólalásom után adják elő; nehogy úgy tűnjék bárkinek is idősebb öregdiák testvéreink közül, hogy én saját elgondolásaimat, meglátásaimat széles bázis véleményeként előadva teszek kijelentéseket. Úgy vélem továbbá, hogy azért is fontos megjegyzéseim mostani elhangzása, mivel nem sokára tisztújításra kerül sor Egyesületünkben, s ehhez esetemben is elengedhetetlen, lévén jelenleg magam is elnökségi tag vagyok, hogy a jelölőbizottság tisztán lásson, és tudja azt, milyen nézetekre, milyen hitekre, milyen vérmérsékletre mond adott esetben igent vagy nemet.

Kedves Öregdiák Testvéreim! Most elsősorban hozzátok fordulok: idősebb, élettapasztalatokkal gazdagabban felruházott Öregdiák Társaim. Bevezetőm után arra kérek Benneteket, most rövid időre gondolatok vissza érettségitek évére! Azt gondolom, a sok-sok egyéni vonás mellett minden bizonnyal egy olyan fiatalember képe derenghet most föl, aki minden társadalmi és politikai környezeten túl alapvetően hitt az eljövendőben, egy olyan világban, melynek sorsa azon is áll vagy bukik, hogy az ifjú szívbe oltott életerő, életvidámság és lendület miként tud éltető, másokat tápláló erővé válni. Egy olyan fiatalember, aki, fehér ruhás atyai kezek imádságos munkájától kísérve, az életre készülés egy szakaszán már sikeresen túljutott, és a nagy határvizsgán, az érettségin is sikerrel felelt meg a bizottság által megkövetelt szaktárgyi tudás mellett az élet által föltett emberséget mérő kérdésekre is. Azt gondolom, ez a fiatalember telve energiával, az iskola kapuin kilépve, elsősorban élethívatalának megtalálásaért akart, elemésztő vágyódással a legtöbbet tenni. Azért a hivatásért, melyben a keresztyén értelemben vett önmegvalósítást véghez viheti, melyben teljes, Krisztusban gyökerező életet tud élni, legyen az családapai vagy családanyai; lelkiatyai vagy lelkiányai hivatás. Ezen legalapvetőbb, legmélyebb emberi hivatásokon túl pedig minden vágya arra irányult, hogy önmagát tovább pallérozhassa, hogy ha nehézségek árán is, de megelje azt a szakmát amelyre szíve mélyén a leginkább vágyódik. Még ha ezt elérni nem is sikerült, az akarat, a tiszta vágyódás szintjén bizonyos vagyok benne, hogy ez így volt. Ha ebben egyet tudunk érteni, azt gondolom, Benneteket, szívetekben gyökerező és szemetekben megcsillanó hiteteket és élettapasztalataitokat látva mi, mai fiatalok is jó úton járunk. Éppen ezért kellő tisztelettel és közös premontrei gyökereinkben húzódó szeretettel arra kérek minden jelenlévőt, ne gondolja, hogy az az Úr, aki valamennyiünket porból és hamuból, vízből és Szentlélekből hozott a világra, más anyagból, más elszánásból gyúrt össze minket, mai fiatalokat, mint benneteket. Mert bizony úgy érzem, úgy érezzük, hogy Egyesületünk berkein belül hajlamosak vagyunk erre a gondolatra. Mai érettségizett fiatalegyünknek magvában ugyanazok a vágyai és elképzelései, melyek felé az általatok felidézett fiatalember epedezett s melyek felé igyekezett a leghatározottabb lépéseket megtenni, azt, ami tőle tellett. Éppen ezért úgy érzem, ismételtelen vagy talán ilyen formában először, szükséges kimondanunk nyíltan és egyenesen: nem gyúrtak bennünket sem más anyagból. Ki kell mondani a lehető leghatározottabban, hogy a legjobb, legnemesebb szándék mellett is kényelmetlen és bizony nem előre vivő az a gondolat, mely megjegyzésekben, észrevételekben is megfogalmazódik, hogy úgy kellene viszonyulnunk Egyesületünkhöz, miként azt idősebb Öregdiák Testvéreink teszik. Úgy gondolom ez nincsen, nem is lehet így! Képtelen kíváncsi vagyok, hogy sem morális, sem pedig állapotbeli élethelyzetünk alapján nem teljesíthető. Szeretném hangsúlyozni, hivatkozva a már elhangzottakra, hogy a mai premontrei ifjúság számára mások az élet prioritásai, mások a fontossági sorrendben feljegyzett tényezők, melyek

sorában, lássuk be végre mindannyian, akik hajlamosak vagyunk mást, vágyainkat tényként kezelve hangoztatni, Egyesületünk bizony nem az első, de még csak nem is a harmadik vagy negyedik helyen található. Az ötvenévnvi kimaradt generáció azt eredményezte, hogy elkeseredésbe hajlóan próbáljuk pótolni őket, akik államosított gimnáziumunk falai között járhattak volna. Tudomásul kell venni, hogy ez az ötven év bizony azt eredményezte, hogy ma hiányzik az a korosztály, melynek feladatait ma részben ti vállaltjátok magatokra, részben tőlünk várjátok ezen ügyek vitelét. Lássuk be, ez így nem megy, azt gondolom, nem is mehet.

Két ember egykor nagyon szerette egymást, ám házasságukra rajtuk kívül álló okok miatt csak mintegy 40 év elteltével kerülhetett sor. Az Úr megtartotta egymás iránt érzett vágyódásukat, és megadta nekik, hogy túléljék a veszedelmeket, és annyi év eltelte után kimondják színe előtt az igent egymásnak. Az Úr azonban nem csak ezt a kegyelmet adta meg nekik, hanem gyermekkel is megáldotta házasságukat. Vajon van-e közöttünk, aki úgy gondolja, hogy az édesapa és édesanya, akik oly hosszú ideig vágyakoztak egymásra és közös gyermekre, most akkor járnak el helyesen, ha bemennek a kórházba, és azt kérik, ne adj' Isten azt követelik az orvostól, hogy, bár még csak a harmadik hónapban van magzatuk, erőnek erejével hozza világra, mert már oly igen vágyódnak látni őt. Avagy helyes lehet-e elvárniuk a magzattól, hogy saját erejéből szülessék világra, noha még nem forrtak ki szervei, nem vált életképpé az anyaméh tápláló ölelésében. Úgy vélem, senki nem gondolja, hogy ezek a vágyak egészségesek volnának.

Azt gondolom, Egyesületünk esetében is hasonló a helyzet. Nem várható el mai fiataljainktól, hogy ugyanúgy, ugyanolyan kifejtett érülettel, gazdag élettapasztalatok által kifomált és megerősített hittel gondoljanak gimnáziumi éveikre és Egyesületünkre, mint amilyenell azt Ti az Egyesület és Gimnázium el- illetve újraindításával elévülhetetlen érdemeket szerzett Öregdiáktársaink teszték. Ehhez az érülethez, hozzáálláshoz Nektek is évtizedek kellettek, ha nem is 4-5, de 1-2 bizonyosan. Csak azt mondhatom, ma még csupán tápláló gyökér legtöbbünk számára gimnáziumunk, a premontrei szellemiség. A kikristályosodásra, hitté érlelt élettapasztalatok birtokbavételére azonban nekünk is 1-2 évtized bizonyosan szükséges. Meglehet, fel kell készülnünk arra, hogy az Egyesület tagsága egy ideig csökkenni fog; de ez összefügg azzal a generációs ürrel, amely ma jelen van az Egyesület életében.

Arra kérem, kérjük minden jó szándékú Öregdiák Testvérünket, ne szembesítsék élethivatásukat kereső fiatal társaikat újra és újra azzal, amit maguk is tudnak, de amiről hitem szerint ők sem tehetnek! Imádkozzunk inkább Egyesületünkért, s higgyük, hogy az Úr az eljövendő nehezebb időkben is, ha nem is a megszokott formában és keretek között, de ad erőt és hitet a továbbéléshez, hogy évtizedek múltán, ma még csak vágyott generációs folytonosságban létező, az egykoriak áldozatos munkájára hálával és tisztelettel emlékező, Szent Norbert földi helytartóinak kezei alatt munkálkodó Egyesületünk lehessen.

Isten azért teremtett, hogy boldogok legyünk

A cserkészmozgalom alapítója: Robert Stephenson Smyth Baden-Powell százötven esztendővel ezelőtt született Londonban. Ötvenévesen, száz éve, tartotta az első kísérleti tábort, huszonkét fiúnak, a Brownsea szigeten. A cserkészekhez szóló utolsó üzenetében, pár évvel 1941-ben bekövetkezett halála előtt ezt írta:

Kedves cserkészek!

Ha valaha láttátok a Pán Péter című filmet, emlékeztek, hogyan mondta el a főkalóz búcsúbeszédét minden alkalommal, attól tartva, hogy amikor eljön a halál órája, nem lesz már ideje búcsúra. Így áll a helyzet velem is, és – bár nem haldoklom – most én is búcsúüzenetemet akarom elküldeni nektek. Emlékezzetek arra, hogy ez az utolsó üzenet, amelyet tőlem valaha kaptok, véssétek jól emlékezetetekbe. Nagyon boldog életem volt, és azt akarom, hogy a tiétek is az legyen. Hiszem, hogy Isten azért teremtett bennünket ebbe a szép világba, hogy boldogok legyünk, és élvezzük az életet. Csakhogy a boldogság nem a gazdagságból ered, nem a sikeres karrierből és nem saját vágyaink kielégítéséből. A boldogsághoz vezető út ott kezdődik, hogy fiú korotokban egészségessé és kitartóvá fejlesszétek magatokat, hogy felnőttként hasznosak lehessetek, és élvezni tudjátok az életet. A természetismeret megmutatja számotokra, hogy mennyi teljes szépségű és különleges dologgal látta el Isten, boldogításunkra a földet. Legyetek elégedettek azzal, amit kaptatok, és használjátok föl a lehető legjobban. Nézzétek a dolgok derűs oldalát, ne a borúsát. Am az igazi boldogságot csak a másoknak nyújtott boldogság által érhetitek el. Igyekeztek ezt a világot egy kicsit jobb állapotban magatok mögött hagyni, mint ahogy találtátok; úgy, amikor eljön halálotok órája, boldogan halhattok meg abban a tudatban, hogy nem vesztegettétek el az időtöket, megtettétek, ami tőletek telt. Legyetek készen a boldog életre és a boldog halálra. Ragaszkodjatok mindig a fogadalmatokhoz – akkor is, ha már nem vagytok gyerekek. Isten segítsen ebben benneteket!

Barátotok: Robert Baden-Powell

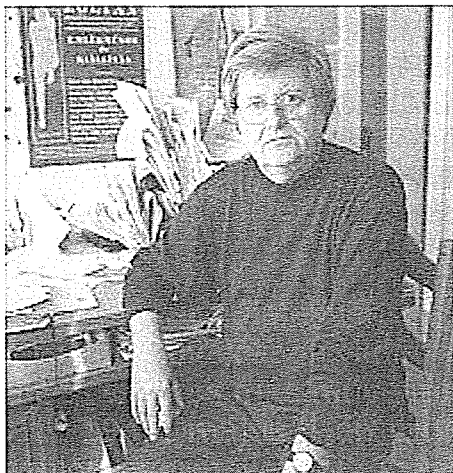
Elment egy igaz ember

Nagy Gáspár 1949-2007

Férfikora delelőjén, január 7-én elhunyt Nagy Gáspár a jelenkori magyar irodalom kiválósága, költő és esszéíró, pannonhalmi bencés öregdiák, a Kossuth díj és számos más művészeti díj kitüntetettje.

1949. május 4-én született a vasmegyei Bérbaltavár községben földművelő szülők gyermekeként. A Pannonhalmi Bencés Gimnáziumban érettségizett 1967-ben. Népművelő könyvtárszakos főiskolai diplomáját 1971-ben szerezte meg Szombathelyen. Ezután könyvtárosi állásban dolgozott Budapesten a Zrínyi Katonai Műszaki Főiskolán, a Szabó Ervin könyvtárban és az Írószövetségben. A Móra kiadó lektora volt 1981-85 között és az Írószövetség titkára. 1988-tól a Hitel folyóirat szerkesztője, 2000-től a Magyar Művészeti Akadémia tagja. 2004-től a Magyar Katolikus Rádió művészeti vezetője volt. 1974-ben nősült, három gyermekük született.

Az 1956-os forradalom eszméi már gyermekkorában megragadták. Már fiatal kora óta az *„itt állok, másként nem tehetek”* eltökéltséggel készítette lát-leleteit a korról. 1968, a Prágai tavasz leverése végképp elkötelezte a történelemmel. Személyes feladatának érezte a diktatúra elleni küzdelmet és nyíltan szót emelt a történelem tényeinek meghamisítása ellen. Költészetének kezdetektől fogva fontos motívuma lett *„ötvenhat”, „október”* és *„hatvannyolc”*. Aktív tagja volt a Fiatal Írók József Attila Körének a hetvenes években. Kezdetől munkatársa volt az 1975-ben induló Mozgó Világnak, melynek szerkesztőit a politikai hatalom 1983-ban leváltotta. 1984-ben az Új Forrás című folyóiratban jelent meg az *Öröknár: elmúltam 9 éves* című *„rendszerváltó verse”*, mely nyíltan követeli az 1956. októberi forradalom kivégzett miniszterelnökének, Nagy Imrének az

eltemetését és gyilkosainak megnevezését. E verse miatt 1985 márciusában fel kellett adnia írószövetségi állását, 1986-ban a Tiszatáj című folyóiratban megjelent *A Fiú naplójából* című verse miatt a folyóirat szerkesztőit váltották le. Költészete a magyarországi rendszerváltás folyamatának érzékeny ösztönzője és kritikus megítélője volt. Az ő versvilágát átfogják a magyar sorskérdések, a történelmi igazságtétel igényét követelő megnyilatkozások, az emberlét keresztény értelmét valló bizonyosság rendíthetetlen hite. Költői személyisége egyaránt érzékeny a múltra és jelenre, morális igényessége nyílt szólásra ösztönöz. Az emberi magatartásmódokban

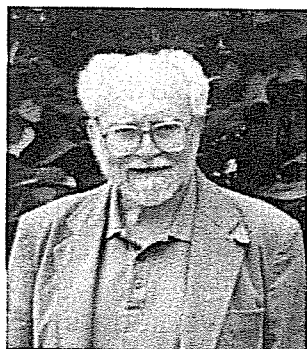
tetten érhető erkölcsi válság erőteljesen és éles kritikai fényben nyilatkozik meg.

Nagy Gáspár búcsúztatása január 16-án volt a Farkasréti temetőben, egyházi részről Spányi Antal és Bábel Balázs megyéspüspökök búcsúztatták, valamint irodalmi méltatói. Ugyanazon napon délután a vasmegyei Nagytilaj temetőjében vett tőle búcsút Korzenszky Richard bencés tihanyi perjel és Veres András szombathelyi megyéspüspök, valamint ismerősei és barátai.

Január 26-án Budapesten, a TF Esték keretében ezres létszámú hallgatóság vett részt a róla emlékező műsorban, Ágh István, Császár Angela, Csoóri Sándor, Görömbei András, Juhász Judit, Kalász Márton, Kiss Iván, Maczkó Mária, Szabó András, Szokolczay Lajos, Szokolay Sándor és Takács Bence közreműködésével.

(Polcz Iván)

Csipkay Károly életútja (1915-2007)

Ismét nagy veszteség érte az 1932-es évfolyamot, hosszú szenvedés után 2007. február 15-én, New York állam Buffalo városban, 92 éves korában elhunyt Csipkay Károly János Elek. Szülei – Csipkay Károly László és Ráth Erzsébet – 1911-ben Dombiratoson kötött házasságából két fiú született, az idősebb György (Gyuri), aki szintén premontrei diák volt és 1931-ben érettségizett. Károly 1915. január 26.-án Budapesten jött világra. Sajnos édesanyja korai halála a család felbomlásához vezetett, atyját 1921-ben kötött második házassága a csehországi Freiheitbe (Svoboda nad Upou) szólította, míg a fiuk, nevelőanyjuk szárnyai alatt Dombiratoson maradtak, ott volt anyai örökségük: a birtok és ház. Nevelőanyjuk korai halála ismét rendezetlen helyzetet eredményezett, de a bölcs előrelátású hölgy végrendeletében

úgy rendelkezett, hogy a fiuk az ország elismerten legjobb középiskolájába, a Gödöllői Premontrei Gimnáziumba kerüljenek. A még életben maradt anyai nagynénik számára „főnyeremény” lehetett a két nehezen kezelhető kamasz kézben tartása, igazán nem vethető a szemükre, hogy a végrendeletileg rájuk rótt feladatot minél előbb le akarták tudni, és 1926 szeptemberében bevonultak a gödöllői konviktusba. Gödöllőn ekkor még csak a négy alsó osztály működött, ahhoz, hogy mindketten odakerülhessenek az akkor már 14. évében járó Gyurinak meg kellett ismételnie a negyedik osztályt, míg Károly majdnem egy évvel korábban került a harmadikba.

Károlyt sajnos személyesen nem ismertem, apám osztálytársa volt a gimnázium utolsó 6 évében. Mégis az elmúlt több mint 6 év során igen közel kerültünk egymáshoz. A volt osztálytársak 2000-ben kértek fel engem a még élők patronálására, azért, hogy tegyem lehetővé a 70. érettségi találkozásuk megszervezését, sőt az idén a 75. is sorra kerül. Így vettem fel a kapcsolatot Károly bátyámmal, aki sok-sok kérdésemre mindig igen részletesen válaszolt, sőt a régi iskolai dolgokat még különböző rajzokkal is szemléltette. Írásai mind megjelentek az Öregdiákok kiadványaiban.

Az 1932-ben kiváló eredménnyel letett érettségi vizsgát követően a budapesti agráregyetemre került, ahol agrárigazgatói diplomát nyert. Ezt követte a katonai szolgálat, Károly a tüzérekhez került, milyen kicsi a világ, gyerekkori jó barátjával, akivel néhány évig Gödöllőn is osztálytársak voltak, Szilágyi (Prokopp) Gyulával került egy helyre. Károlynak különösen fontos szerepe volt a felvidéki bevonulás előkészítésében, de hogy utána mely területen szolgált, arról nincs tudomásom. Az 1938-as adatokkal feltöltött névtár tanúsága szerint ekkor gazdálkodó volt Dombiratoson. Azonban nagyon hamar – mint földbirtokost – a nép ellenségének tekintették. Az ostrom utáni első évben cigarettapapírt árult a trafikoknak nagyban, melyet atyja második felesége révén szerzett be.

Angol származású feleségével Genevra-val és testvérével Ninával 1941-ben dombiratosi birtokán találkozott, majd 1941. december 4-én volt az esküvőjük. Három gyermekük született Magyarországon, Péter², Bözsi és Franceska³. Részt vett a 10-ik és 15-ik jubileumi ünnepségeken is. Az 1947-es találkozón ott volt Bornemisza János is, aki akkor az amerikai követségen volt fordító. Károlyt félrehúзва megsúgta, hogy készül kivándorolni, és ha barátját érdekelné a követségi állás, szívesen beajánlaná őt nekik. Így menekültek a már kommunisták által kontrollált országból három gyermekkel, egy szál ruhában⁴.

Károly és családja Kaliforniában kezdtek új életet, és sok jó ember segítségével aránylag hamar beilleszkedtek új környezetükbe. Károly első amerikai állásában kertész volt, majd 1950-52 között adószakértői irodája volt, aztán két aránylag nagy építő vállalatnak volt pénzügyi ellenőre. A könyvelést és adószakértőséget gazdálkodóként itthon sajátította el.

² Péter fiáról a levelezésünk során egy sort sem írt, csak a Buffalóban és Boiseban megjelent hivatalos nekrológból értesültem róla, hogy igen korán (kb.1960) halt meg.

³ Genevra a Rókusban hozta a világra Francescát, 1949-ben, a Gödöllőn 1935-ben végzett Dr. Hetényi Gyula asszisztálása mellett.

⁴ Már kinn voltak a Férihegyen a gép indulására várva, amikor egy rendőr hadnagy szólította meg Károlyt. Majd meg örültek az idegességtől! A végén kiderült, hogy Kacsóh János volt az, a János vitéz szerzőjének fia, vagy unokája, ugyancsak a '35-ös évfolyam tagja volt Gödöllőn!

Kaliforniában született még két gyermekük, Genevra-Anne és Nicolette. Művészi tevékenysége 1961-ben kezdődik, feleségével és Francescával közösen. Eleinte kisebb szobrokat majd fametszetek készítéséhez szükséges dúcokat faragtak: Képenként három-négy, néha még ennél is több dúcot készít cseresznye deszkából, minden színre egyet. Egy-egy képből annak idején 20-25 példányt nyomtatott, mindig a kereslet által diktált mértékben. Módszere egyedül álló a világon, sok kitüntetést és jó hírnevet szerzett. Sok kiállítása volt.

1976-ban Ginával átköltöztek Idaho államba Boiseba, ahol Károly tovább dolgozott, mint egy építővállalat főkönyvelője. Boiseban nagy kiterjedésű faiskolájuk volt, tele különleges és ritka hegyi fával a világ minden tájáról. Károly kedvenc fája a FAGUS volt, melyet éveken át művelt, és növekvő családja szimbólumává vált.

1980-ban nyugdíjazták, ettől kezdve szinte kizárólag művészi tevékenységének élt. 1992-ben látogatott először Haza, de ekkor még nem tudott a Gödöllői Öregdiákok Egyesületéről, így csak 1994-es útja alkalmával találkozott volt barátaival. Sok örömteli év után 2002-ben átköltöztek New York állam Buffalo városába, ahol Francesca és Nicolette közelébe éltek tovább. Ekkor az Idahobeli faiskolájukat a helyi botanikai intézetnek ajándékozták.

Öszinte és baráti hangvétellű leveleink során, döbbenet olvastam 2005 júniusában, hogy milyen szörnyű betegséget találtak nála, amelyből nincs menekvés már. Napokig gyötrődtem a válasz megfogalmazásán, hisz valahogy a kényszerűen bekövetkező végről nem szoktunk beszélni. Gyurka bátyám is segített akkor a levél főbb mondanivalóinak összeállításán.

Károly két évig volt beteg. Végbél rákot találtak nála és eredetileg csak hat hónapot jósoltak neki. Erősen aritmikusan dobogó szíve miatt egy szívszabályozót is kapott. Az első évben aránylag jól volt, olvasott, írt, használta számítógépét. A második évben azonban napról napra rosszabbodott az állapota, ágyban kellett maradnia és majdnem teljesen elvesztette hallását és látását. Az utolsó hetek örömtelenül teltek el. Csak az segített, hogy az utolsó hónapokban otthon kapott gondos ápolást családja körében.

Még megérte 92-ik születésnapját, családja köszöntését. Sajnos szíve-szakadt ember lett belőle miután élete folyamán fel kellett adnia hazáját, barátait, rokonait, a házat, s így mindig volt valami, amin szomorkodott. Gina, bár angol származású asszony, úgy érzi, hogy Magyarország az ő hazája is, és nagyon fájt neki, amikor el kellett menekülniük. Az 1956-os tragédia is sok rossz emléket hagyott számukra. Károly, közel élete végén mégis ellátogathatott szülőhazájába, meglátogatta a gödöllői iskolát, ami serdülő éveiben igazán az otthona volt. Újból össze-jött rég nem látott rokonaival, barátaival és a volt kollegákkal. Magyar-országi látogatásai felnőtt kora legboldogabb pillanatait adták.

Végül felesége megígérte, hogy amint összeszedte magát, kiválasztja Károly egy-két fametszetét, elküldve a Premontrei Gimnáziumnak.

Károly nagyon szerette Bach 82. Cantata-ját (Ich habe genug), valamint a Verdi, Brahms és Fauré requiemeket. Esményi alakja, szellemi ideálja Goethe.

Ezért idézte a család a gyászjelentésben „A vándor éji dala II.” c. Goethe verset, amelynek magyar fordításait idézem.

A vándor éji dala II

Tóth Árpád fordítása

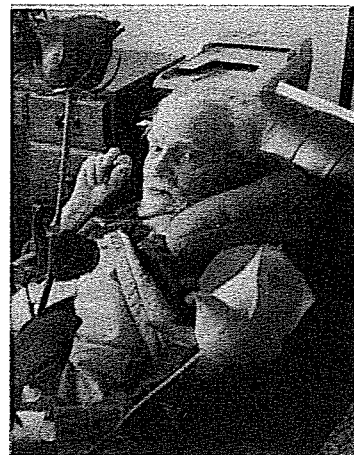
Immár minden bérceit
csend ül,
halk lomb, alig érzed,
lendül:
sóhajt az éj.
Már búvik a berki madárka
te is nemsokára
nyugszol, ne félj...

Budapest, 2007. március 29.

Szabó Lőrinc fordítása

Csupa béke minden
orom,
sóhajnyi szinte
a lombokon
a szél s megáll.
A madár némán üli fészket,
várj; a te békéd
sincs messze már.

Mező Péter

Másodszor is megszületni
(beszélgetés a 80 éves Beöthy Tamással)

A Keresztény Élet február 18-i számában egy cikk jelent meg egykori diáktársunkról. Az Egyesület 2. Emlékkönyvében „Hárman voltunk” címmel a gimnáziumban tanuló testvérekről írt Dragsits Imre, így a Beöthy testvérekről is. A Keresztény Életben Kósa Csaba írt cikket róla. A Lőrinc pap téri Jézus Szíve templom mögötti jezsuita rendházban beszélt vele, aki 1945-ben érettségizett Gödöllőn.

A cikkben először családjáról szól: „Nagyapám, Beöthy László tizenhat éves koromban, Erdély visszatérte után halt meg. Bihar vármegye és Nagyvárad főispánja volt, egy időben kereskedelmi miniszter. Tisza István miniszterelnök bizalmi embere, ennek köszönhető, hogy édesapám, Beöthy Andor Tisza István titkára lehetett.” Öten voltak testvérek. Tamás az 1945-ös érettségi után építészmérnöki diplomát szerzett, családja nagyobb részét azonban Hajdú-Bihar megyei falvakba, tanyákra telepítették ki. „Szabadidőmben állandóan úton voltam. Édesapámhoz jártam Nagyrábére, meg nagynénikhez, nagybácsikhoz. Kellett, aki tartja bennük a lelket. Még szerencse is volt, hogy az egyetem után Diósgyőrbe helyeztek, a magasépítőkhöz. Utazhattam szerte az országba, Biharban is...”

1952-ben nyaralni ment. „Nyolcéves koromban elhatároztam, hogy nagy családom lesz, huszonegy gyermekem. Elmúltam 24 éves, és még feleségem sincs. Mentem Újpestre, hogy megkérjem barátom húgának a kezét. Aztán visszafordultam, föl a Mátrába. Ágasvár mellett táboroztam le. Kétheti egyedüllét lelkigyakorlat volt számomra. Úgy jöttem le a hegyről, hogy a másik szerelemmel jegyeztem el magamat. Kiderült, hogy Istennek szebb tervei vannak, mint nekem.”

Hamarosan titkos jezsuita lett. „Őket lelkiatyám, Luzsinszky Alfonz fogta össze, általa vezetett oda az utam. Őt azonban letartóztatták. Többeket lecsuktak, rólam nem tudtak meg semmit. Szabadlábon ért 1956. Boldog vagyok, hogy néhány napig munkát végezhettem a börtönből kiszabadított Mindszenty hercegprímás számára. Aztán menekülni kellett.”

1957-ben egy Graz melletti jezsuita rendházban tizennégy magyar fiattal együtt fogadalmat tett. A sors sokfelé vetette. Először Írországba, ahol állampolgárságot kapott. Dublinban szentelték pappá, 1963-ban. Németországban hat plébánián dolgozott, aztán az Egyesült Államokban tanította a német nyelvet. Hamiltonban káplán volt, és a cserkészmozgalmat szervezte. 1979-től 6 éven át fogadtékosok kórházában teljesített kórházlelkészi feladatot. Közben 1974-től bekapcsolódott a *Házas Hétvége* mozgalomba, 1989 óta idehaza tevékeny részese és alakítója a mozgalomnak. Szövetségesre és méltó munkatársakra talált Lábod Tamás volt alkotmánybíró és felesége személyében.

„Mi a lényege ennek a munkálkodásnak? A fogyasztói társadalomnak öt fő ellensége van. A család, a hit, a közösség, a természet, a kultúra. Ezeket akarja a hatalmába vonni, megsemmisíteni. A sorrendből következően a legfontosabb a család védelme. A kulcsfogalmak: család, anya, apa, gyermek, az anya és az apa szerelmespár léte. A család az életadás színtere. A jó hangulatú család az alapja a jövőnek. Mi, akik részt veszünk ebben a munkában, papok és világiak együtt, mi vagyunk a *feltöltők*. Az emberi lélek mélyén kincstár van, ezekkel a kincsekkel töltjük fel a családokat, a fiatalokat.”

„Amikor megszületik az ember, még nem befejezett, nincsen készen. Másodszor is meg kell születnünk. Mindegyikünk hivatása, hogy ajándékként elfogadjuk magunkat, hogy tudjunk örülni ennek az ajándéknak, és másokat is meg tudjunk ajándékozni önmagunkkal.”

II. János Pál pápa breviáriumát mutatja, miként nyújt reményt nekünk, magyaroknak a Szentatya: „A múlt században egyik költőtök azt írta, hogy az ég kincset ad minden hazának, és hozzátette, hogy a ti hazátok kincse egy szentelt fájdalom (Eötvös József, 1836). Mennyi fájdalom nyomta rá bélyegét hazátokra... Mennyi vér és könny öntözte ezt a földet! De ez az ősi fájdalom szentelt fájdalom, mert nem maradt meddő szomorúság... Töretlen népetek ezért tudta minden nagy nemzeti csapás után újra kezdeni az ország felépítését.”

Kósa Csaba ezzel a képpel zárja látogatását:

Késő estig minden perce foglalt. Mikor hívják, felugrik ruganyosan, könnyedén, és nevet kedvesen. Szinte vele nevet a szemüvege is. Nyolc évtized lenne a háta mögött? Történelmi név hordozója. Építész, szerzetes pap, filozófus, műfordító, író, a lelki kincsestár kincstárnoka. Nyolcvanéves.

Kósa Csaba írásából kivonatolva.

Szeretettel köszöntjük az idén nyolcvan éves öregdiák társainkat.

Oberna Ferenc (1915-1975?)

(Haidegger Ernő visszaemlékezése)

Édesanyám Oberna lány volt, unokatestvére Gödöllőn lakott, és Feri nevű fiuk a premontreieknél járt gimnáziumba, és 1933-ban érettségizett. Kiváló tanuló volt, és a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetem orvosi szakát is kimagasló eredménnyel végezte el. Ennek volt köszönhető, hogy diplomája megszerzését követően Verebélyi Tibor professzor, a Sebészeti Klinika világhírű vezetője Feri számára egy gyakornoki állást ajánlott fel. A háborút megelőző időben az egyetemi tanszékeken általánosságban a professzoron kívül egy adjunktusi és két, maximum három tanársegédi állás volt rendszeresítve. Verebélyi 1-2 kimagasló eredménnyel végzett orvost gyakornokként foglalkoztatott a tanszékén, oly módon; hogy szállást és teljes ellátást a klinikán kaptak, és ő „saját zsebéből” rendszeresen kisebb összegekkel látta el őket. Amikor a gyakornok már bizonyos szakmai praxist szerzett, Verebélyi nemzetközi kapcsolatai révén lehetőség nyílt arra, hogy szaktudását valamelyik hírneves sebész-professzor mellett tovább fejlessze. Ez a szakmai kapcsolat kétoldalú volt, a Verebélyi Tanszéken is ténykedtek külföldi sebészek, és így adva volt a lehetőség különböző sebészeti mód-szereknek az összehasonlítására és elsajátítására.

Oberna Feri számára a külföldi szakmai továbbképzésnek ez a lehetősége a háború kitörése miatt nem állott fent. A háború alatt Feri katoniorvosi szolgálatot teljesített, majd 1945 után hazatérve, most már, mint tanársegéd dolgozott az akkor már Orvostudományi Egyetem ún. I. számú Sebészeti Klinikáján. Az 50-es évek derekán, Hedri professzorsága idején kézhez vette docensi kinevezését, de mivel nem lévén párttag, és politikai állásfoglalását, véleményét nem igen titkolta, realisan számolt azzal, hogy professzorrá sohasem fogják kinevezni. Orvosi ténykedése során a legnehezebb szakra, a baleseti sebészetre koncentrált aktivitását, és így amikor a Péterfy Sándor utcai Kórházban a Baleseti Sebészeti Osztály vezetőjének állása megüresedett, elfogadta az arra szóló meghívást.

Eredményes munkájának elismerésére megkapta a „Főváros Baleseti Sebésze” címet. A 60-as évek derekán szorosabb kapcsolatban voltam Ferivel, és egyik alkalommal szóba került a szobája falán lévő diagramm, mely osztálya orvosai által végzett különböző típusú műtétek számát ábrázolta az idő függvényében. A legtöbb vakbélműtétet ő végezte, és ezt a következő megjegyzéssel látta el: „Tulajdonképpen nem is tudom, hogy miért végeztem ilyen sok vakbélműtétet, amikor ezt az egyszerű sebészeti beavatkozást mindegyik kollégám igen jól el tudja végezni. De tudod, ha egy beteg felkér, mindig el szoktam vállalni a műtét elvégzését, nehogy azt higgye, hogy anyagi igény miatt utasítom vissza kérését.”

Egy baleseti sebészeti műtőasztalt konstruált, mely szabadalmi védettséget kapott, és melyet a Metrimpex Külkereskedelmi Vállalat sikeresen exportált. A műtőasztal bemutatására Feri több külföldi országban, így Brazíliában is, műtétet tartott szakemberek előtt. Egyszerűen élt feleségével együtt egy 3 szobás lakásban, nem volt gépkocsi-tulajdonos, egyetlen hobbyja a vadászat volt. A műtétek okozta feszültséget heti rendszeres vadászattal vezette le.

Infarktusból hunyt el, valamikor a 70-es évek derekán. Tekintettel arra, hogy 1971-ben családommal elhagytam Magyarországot, és „hazatérés bűnös megtagadásának büntette” miatt nem jöhettek haza, Feri temetésén nem tudtam részt venni. Ideális orvos, nagyszerű ember volt, a gyógyítás, segítségnyújtás képezte élete célját.

Haidegger Ernő

A Gödöllői Premontrei Szent Norbert Gimnázium életéről szóló beszámoló

A következő néhány oldalon lévő írásokban, szokás szerint képet adunk a gimnázium életéről, itt a diákok és az igazgató beszámolóit, visszaemlékezéseit közöljük. Az első írás mindjárt a most végző osztály „búcsúzó gondolatait” tartalmazza. Mi, idősebb öregdiákok is szívesen emlékezünk vissza saját „búcsúzásunkra, az Alma Materből való távozásunk előtti évre.

Búcsúzó gondolatok

Amikor kétezerhat szeptember elsején, mi, tizenkettedikesek beléptünk az iskola kapuján, döbben-ten rémültünk meg: hihetetlen! Ez az utolsó első napunk az iskolában, és ezentúl minden végleges lesz már! Utolsó szeptember másodika, utolsó szeptember harmadika, és így tovább... Hiába beszéltünk erről oly rég óta, hiába tudtuk nagyon jól a többiektől, hogy mit jelent végzős diáknak lenni, az igazi felismerés csak ekkor ért el bennünket. Félelmetes volt, izgalmas, és egyben szomorú is. Hát minden egyes napot számolhatunk vissza, és minden egyes napot különlegesnek kell felfognunk, hiszen már nem fordulhatunk vissza...

Alig esett pár szó a nyári élményekről, alig foglalkoztunk egymás megváltozott külsejével, a beszélgetés szinte azonnal a szalagavatóra terelődött. Ámultunk-bámultunk, hogy elérkezett a mi időnk, valaki már a szalagtűző zenéről beszélt, vitatkoztunk, hogy mit táncoljunk, a lányok a ruhákról csevegtek, s folyton azt hajtogattuk: ilyen csak egyszer van az életben! Lázás készülődés vette hát kezdetét. A nevetés és az egymásra türelmetlenül villanó pillantások egyaránt mindennapossá váltak. Rendületlenül jártunk a fél hétkor kezdődő táncpróbákra, ahol mindannyian valami nem hétköznapi cselekedtünk, ahol az évfolyam együtt küzdhetett, s ahol végre megtanultam, hogyan kell magas sarkú cipőben járni. Az utolsó időkben már azért izgultunk, nehogy az történjen velünk is, mint az ilyen alkalmakkor gyakran: a pontosan megszervezett program azért sem sül el jól.

Jól emlékszem, a november 18-a előtti héten karikás szemekkel, végső kimerültségben járkáltunk hősiesen a feladatok után. Szombat este hat órára azonban minden vonás kisimult, virágillat töltötte be az egyetem auláját, a zsibongó tömeg pedig nekünk szólt. Ha valaki megérkezett közülünk, kézen ragadtuk, és húztuk is az öltöző felé, megmutatni, hogy hol lesz az ő helye. A fiúk nyakkendőt igazgattak, lelkesen futottunk fel s alá, egyaránt vigyázva vendégeinkre és az öltözőnkre. Első bál. Ezt is jelentette az este.

A műsor hangulatát a tizenegyedikes fiúk által szavalt gondolatok erőssé és kiegyensúlyozottá tették. Minden egyes szavuk külön hangsúlyt kapott. Hogy izgultam, hogy egyikük se rontsa el a szöveget, és minden gondolat eljusson hozzám! Nem rontottak. A díszletként felaggatott vásznon pedig a következő négy fő erény jelent meg: egység, teljesség, egészség, közösség.

Az est fénypontja, mintha az első bál alkalmával a társaságnak mutattak volna be mindannyiunkat: a szalagtűzés volt. Egészen jól emlékszem mindenki arcára, mikor átvette a szalagot. Fennkölt, méltóságteljes, feledhetetlen pillanat - túlon túl elcsépett volna ezt mondani. Egyszerűen csak büszkék voltunk. De azt nagyon.

Mikor a nehezen összeállt ének is csengőn-zengőn megszólalt, melyet mi mutattunk be, ráadás-képp még sikert is aratott, már tudtuk, hogy ez egy kiváló nap és szalagavató. A kisebb nagyobb bosszúságok érdektelenné váltak. A táncok során történt bakik a később visszanezített felvételeken kabarévá váltak. Őszintén neveltünk a saját csetlés-botlásainkon, és ma már nem mérgeledünk azon, hogy nem sikerült a tizenhetes számú négyzeten megfordulni a keringő során, holott a próbán a padló minden köve külön jelzést kapott.

A tavasz közeledtével sokszor novemberi érzésünk támad. Hasonló az izgatottság, az egyszeri alkalom hangulata most is ránk telepszik. Csak a tét sokkal nagyobb. Reggelente valamelyik fiú mindig nagy hanggal belép az osztályterembe és elkiáltja magát: 'Tudtátok?! Már csak ennyi és ennyi tanítási nap van hátra!' Mi pedig egy emberként felhördülünk, méltatlankodunk, kétségbeesünk és jajveszékelünk. Igaz jól tudjuk, hogy a tegnaphoz képest csupán eggyel kevesebb lehet a mérce állása. Több sose.

És hogy mi ad erőt? Sok minden mellett az is, hogy mikor nem a tizenhetes köpadlón fordultunk meg, nem történt baj, hisz megfordultunk, és a tánc folytatódott. Most sincs egyébről szó: megfordulunk, s lépünk is már tovább, ám ha visszanezünk, csupa nevetéssé válik minden mozdulat.

Asztalos Emese XII. A

Kettős megemlékezés a premontreieknél

Szoboravatás és koszorúzás

A gimnázium egykori alapítójára, dr. Takács Menyhértre, és Fényi Ottó perjelre emlékeztek a Premontrei Szent Norbert Gimnáziumban. A kettős megemlékezés egyik aktualitása volt, hogy közadakozásból elkészült az egykori jászóvári prépost-prelátus, megyés apát mellszobrának másolata, melynek felavatása néhány nappal esett későbbre, mint Ottó atya halálának 5. évfordulója.

Takács Menyhért mellszobrának eredetijét – amelyet az ötvenes években eltávolítottak az akkori Agrártudományi Egyetem épületéből – Sidló Ferenc készítette. Az elmúlt években a megmentett alkotás a perjelségen kapott helyet. A másolat elkészítésére két hónappal ezelőtt kezdtek meg a gyűjtést. A közadakozásból mintegy százhuszezer forint gyűlt össze, ebből készült el a Varga Zoltán Zsolt által készített gipsz másolat, melynek posztamentjét Vámos Sándor asztalos készítette. Az alkotásokra Ullmann Péter perjel kért áldást, aki a rendezvényen meglepetéssel is szolgált a megjelenteknek. Itt jelentette be ugyanis, hogy a perjelség lemond az eredeti szoborról az oktatási intézmény javára, s azt a jövőben az első emeleti folyosón a régi gimnáziumi táblóknál helyezik el. A másolat a perjelség épületében kap helyet.

A mellszobor elkészítése nagy összefogással vált lehetségessé. Több mint kétszázan adakoztak – diákok, tanárok, pártolók – a megvalósulás érdekében. Bárdy Péter igazgató az ünnepélyes avatás keretében emléklapot adott át azoknak, akik kiemelkedő részt vállaltak a munkában. Az ő nevüket is – valamennyi adakozóéval együtt – elhelyezték abban a dobozban, amely a bronz szobor talapzatába került. Ebbe több napilap mellett az iskola történetéről szóló könyvet és a Teleki Pál Egyesület két kiadványát is belerakták.

Az avatási ünnepséget követően a premontrei temetőben Fényi Ottó sírjánál tartottak emlékezést az egykori perjel halálának ötödik évfordulója alkalmából. Beszédében Ullmann Péter felelevenítette azokat az éveket is, amikor elődjével még csak titokban gondoskodhattak a rend tagjainak nyughelyéről. A kegyelet virágait - közös imát követően - helyezték el a gimnáziumot újjáalapító perjel sírján.

Szolgálat – Korondi Judit

Szociális munkán a premontrei diákok

Tapasztalatszerzés és segítségnyújtás

Új programot indított a Premontrei Szent Norbert Gimnázium. Az elmúlt évben kísérleti jelleggel, az idén már beiktatva az éves programba, szociális munkában vesznek részt az intézmény diákjai. A városunkban működők mellett a környező településeken lévő intézmények is bekapcsolódtak a munkába. A nemrég indult programról Bárdy Péter igazgatóval beszélgettünk.

- Az újraindult Premontrei Gimnázium célja – hasonlóan a két világháború között működő gimnáziumhoz – a teljes ember nevelése-oktatása. Ezért mások problémáinak megértése, a rászorulóknak segítése, mások értékeinek felismerése és az embertársaink iránti felelősség vállalása fontos nevelési célunk. A régi gimnáziumban is működött egy Szent Erzsébet Segítő Egyesület, amely hasonló célokat fogalmazott meg. A most működő egyházi iskolák egy részében szintén létezik egy-egy évfolyamhoz kötött, több hónapon át tartó szociális segítő feladatellátás, amelyet a tavaszi évtől kezdve mi is bevezettünk a mindenkori VIII. A osztályban. Ennek lényege, hogy minden tanuló, többféle lehetőség közül választ magának olyan feladatot, amelyet a fogadó intézmény felnőtt képviselője felügyel és irányít.

- Melyek a partnerintézmények?

- A Forrás Szociális Segítő és Gyermekjóléti Szolgálat, a Fővárosi Önkormányzat Idősek Otthona, és az Egyesített Szociális Intézmény. De mivel nem csak gödöllői diákjaink vannak, nekik

lehetőséget kívánunk biztosítani nekik, hogy ők saját településükön végezzék ezt a tevékenységet, így már Turán és Veresegyházon is lehetőség van ilyen munkára.

- Milyen munkába tudnak bekapcsolódni a diákok?

- Minden intézményben megvannak azok a területek, ahol szükség van a segítségre, s ahol ők is tapasztalatokat szerezhetnek. A Forrásban például be tudnak kapcsolódni a tanulók korrepetálásába, részt vehetnek előadások, sportprogramok szervezésében és lebonyolításában. Segíthetnek a szeretetkonyhán folyó munkában, de bekapcsolódhatnak a családlátogatásokba is. Ez kitűnő lehetőség, hogy megismerjék az intézményben folyó munkát. Más területtel ismerkedhetnek meg a Fővárosi Önkormányzat Idősek Otthonában. Itt a diákok párokat alkotva, felügyelet mellett önkéntes tevékenységet végeznek az alábbi négy területen: gondozás (mobilizálás, etetés), foglalkoztatás (kézműves technikák, kulturális rendezvényen közreműködés, közös kirándulás), egyéni mentális gondozás (felolvasás, beszélgetés) és egyéni szociális gondozás (levélírás, bevásárlás). Az Egyesített Szociális Intézményben is számtalan feladat van, amelyet elláthatnak. Ilyen például hogy felolvasnak a gyengén látóknak, vagy beteget látogathatnak. De lehetőség van arra is, hogy az itt gondozottaknak segítsenek bekapcsolódni a kulturális életbe, kísérőként segítenek eljutni nekik a rendezvényekre, segítenek a könyvkölcsönzésben. De van, akinek arra van szüksége, hogy valaki elkísérje a templomba, vagy a temetőbe. Ezzel az intézménnyel már régebb óta kapcsolatunk van, hiszen a múlt nyáron második alkalommal vettek részt diákjaink az intézményben dolgozók gyermekeinek szervezett nyári „Lurkó tábor” megszervezésében és lebonyolításában.

- Hány fő vesz részt a programban?

- Harmincnégy diák, és a pedagógusok. A diákok osztályfőnöki óra keretében ismerkedhettek meg az intézményekkel, s ezt követően választottak a lehetőségekből. Ezt a tevékenységet nem osztályozzuk, de értékelni fogjuk a teljesítményüket az intézmények vezetőivel és azokkal a tanárokkal, akik a programban koordinátorként vesznek részt.

- Hogyan fogadták a szülők és a diákok ezt a kezdeményezést?

- A gyerekek és a szülők részéről is pozitív volt a fogadtatás, hiszen egy új közegben próbálhatták ki magukat diákjaink. Bár ezért a munkáért nem kapnak érdemjegyet, személyiségfejlődésükben jelentős szerepet játszanak az itt szerzett tapasztalatok. Segítőkész, a társadalom felé forduló gyerekeket szeretnénk nevelni, s ez erre jó lehetőség.

- Úgy tudjuk, az idei tanévben a sok feladat mellett az elismerésekből is kijutott az iskolának?

- Így igaz. Nagy öröm számunkra, hogy egyik pedagógusunk, Vancsó Imréné, Jutka néni átvette az Ericsson-díjat. Ezt az elismerést a matematika és a fizika népszerűsítéséért alapították. Az idén országosan öt pedagógus kapta meg, köztük Jutka néni, aki 1992-ben, amikor az iskola elindult, oktatási igazgatója volt intézményünknek.

Szintén örömmel töltött el bennünket, hogy az idei tanévben megjelent „A középiskolai munka néhány mutatója” című könyv adatai szerint rendkívül jól szerepeltek diákjaink. A könyv a 2005-ben, első ízben megszervezett emelt szintű érettségít elemzi. Erről egy nagyon jó, objektív összehasonlítást ad, azt többféle szempont szerint vizsgálja. 920 középiskolát elemeztek, s ebből két nagyon fontos mutatót emelnék ki. Az egyik felsőoktatásba felvettek aránya, ebben a Premontrei Szent Norbert Gimnázium a 37. helyen áll, a másik a kétszintű érettségien elért százalékos teljesítmény, az összes vizsga (körülbelül 3-400) átlaga. Ebben a tekintetben a 920 intézmény közül a 24. helyre kerültünk 88,3 százalékos eredménnyel.

Szolgálat – Korondi Judit

A 24 ÓRÁS KOSÁRLABDA MÉRKŐZÉS

Hatodik alkalommal került megrendezésre a 24 Órás Kosárlabda Gála idén februárban. Aki az elmúlt években részt vett hasonló eseményen az tudja, akinek esetleg még hiányzik az életéből, annak elmondják majd a többiek, hogy milyen jó is ez, én csak ajánlani tudom mindenkinek.

A korábbi évek jól bevált módszereire alapozva, kisebb újításokkal próbáltuk különlegessé tenni az ideit. Hogy mindenki magáénak érezze a rendezvényt, és érte, hogy érte van minden, Tóth-Máté Ákos és Trefán Gábor kollégákkal minden egyes osztályt meglátogattunk és meghívtuk a tisztelt diákságot, sőt, egy tanári értekezleten is jártunk, meghívtuk tanárainkat is. Hogy elkerüljük a szokásos hajnali üresjáratot, beosztottuk a csapatokat reggel kilenctől egészen másnap reggel kilencig. Nem gondoltuk volna, hogy olyan kellemes problémáink adódnak majd, hogy hajnalban mindenki felháborodva követeli, ne toljuk odébb a meccsét fél órával, mert már nem bírja tovább játék nélkül, ahelyett, hogy a szervezőknek kelljen pályára könyörögni egyesével félóránként 10 embert, aki hajlandó játszani. Napközben az alsósoké volt a pálya, este pedig kezdetét vette a sztárparádé, melynek során mindenki egy emberként szurkolt a „Premi”-s diákcsoportnak. A közönség segítségével elvertük „Bocskai”-s barátainkat, majd a tanároknál dobtunk több pontot. A küzdelmet megszakító áramszünet alatt kifújhatták magukat azok, akik nem voltak jó kondícióban, de így is több pontot dobtunk. A GEAC Öregfiúk csapata is elfogadta meghívásunkat, velük először az öregdiák válogatott majd a még tanulói jogviszonnyal rendelkezőkből összeállított csapat mérte össze erejét. Éjfél (vagy még tovább) lelkes öregdiákok csapata töltötte meg a csarnokot, újdonságként köszönthettük az Öreg lányok kontra Fiatal lányok rangadót. Hangulatkeltő összecsapás volt. Hajnalban a felsősök és a kóbor öregdiákok illetve a lelkes felügyelőtanárok szórakoztatták egymást. Örömmel tölt el, hogy évről évre egyre több volt diák látogat vissza hozzánk. (Bár lehet, hogy ez abból is adódik, hogy hivatalosan is egyre többen vannak.) Jó lenné, kedves öregdiákok, ha jeleznének a mindenkori szervezőknek, hogy körülbelül hányan, hány csapattal tudtok jönni, hogy elég játékidőt biztosíthassanak számotokra.

Az egyetlen negatívum talán az volt, hogy Rita néni esetenként hangosnak találta a zenét. A problémát könnyen orvosoltuk, egyébként pedig csupa pozitív visszajelzést kaptunk a szervezéssel kapcsolatban. Erzsébet néni tőrös rétese is eddig tisztázatlan körülmények között eltűntek, de még ez a sajnálatos esemény sem akadályozott meg minket abban, hogy felhőtlenül szórakozzunk. A szervezők nevében szeretném megköszönni a diákság és a tanári kar minden segítségét, köszönjük, hogy eljöttek. Találkozunk legkésőbb jövőre ugyanitt ugyanekkor a Hetedik 24 Órás Kosáron.

Holczinger András XI.A

Csoki túra

Múlt hét pénteken és szombaton volt a csoki túra, mint ahogy azt nagyon sokan tudjátok. Az út odafele vidáman telt, még Csaba bácsi nélkül. A szállásra hamar odaértünk és hosszú gondolkodás után megszülettek a szobabeosztások. Volt egy fűtetlen 3 szobás faház és egy fűtött szintén 3 szobás kőház. (Kihagyhatatlan megemlíteni a zuhanytálcával egybeépített WC-t!)

Miután elhelyezkedtünk mindenki megtalálta a számára legmegfelelőbb elfoglaltságot. Volt, aki sétálni ment, volt, aki kolbászt sütött és volt, aki megette. Néhányan inkább „otthon” maradtak, hogy erőt gyűjtsenek a másnapi megpróbáltatáshoz. Estére Szabó Csaba tanár úr is megérkezett, így teljes volt a csapat. 10-kor volt takarodó (a tanároknak). Az éjszakai beszélgetés szinte elmaradhatatlan az ilyen túrákon. Így nem aludtunk túl sokat, de mégis volt, aki fél 8 helyett 6-kor kelt.

Egy gyors reggeli és csoki osztás után végül elindultunk Galyatetőre. Az út kb. 10 km-es volt, 600 m-es szintemelkedéssel. Átkeltünk egy „hatalmas” folyón, láttunk béka-ikrákat és egy félelmetes hangyabolyt. Sok nehézség után végül felértünk a csúcsra. Itt megebédeltünk, majd egy kis pihenő után újra elindultunk.

Mátraszentimrére vitt utunk és onnan busszal mentünk Pásztóra. Itt emeletes buszra szálltunk és meg sem álltunk Hatvanig, ahonnan „robogtunk” Gödöllőig. Ajánlom figyelmetekbe, mert jó szórakozás, és barátokkal lehettek körülveve.

Dohanics Anna 9.b

Duisburg viszonzása

Tavaly október óta vártuk azt az egyetlenegy hetet márciusban, amikor végre minden kedvességet viszonzhatunk német barátainknak. Ugyanis „Premi”-s pályafutásunk második évének elején német tanárnőnk, Varga Kati néni kíséretével Németországba, azon belül is Duisburgba utaztunk. Egy felejthetetlen hét utolsó napján, a reptéren elhangzott egy fogadalom: Jövőre újra látjuk egymást!

Tehát így történhetett, hogy március 17-én, kora délután a kis csapat Ferihegyen tolongott. Látszólag mindenki nyugodt volt, hiszen tartottuk velük a kapcsolatot, de hát (mint utóbb rájöttünk) a személyes találkozás rengeteg nehézséget vet fel. Pl.: Nincs arra idő, hogy szépen kigondoljuk, mit is szeretnénk mondani, majd a kiöltötteket komótosan lefordítani németre. Azonnal, mindent németül... Persze csak akkor, ha az ember nem szeretne maga körül hosszú percekig keresztül értetlen, kíváncsi „idegen” arcokat látni.

Miután mindenki túltette magát az első sokkon, autóba szálltunk (ki-ki a sajátjába), és indultunk is haza a németjeinkkel. Otthon mindenkit meleg fogadtatás, meleg étel és meleg ágy várt, hisz' programdús hét elé néztünk.

A vasárnap szabadnapnak volt meghirdetve, de mivel minket mindig összetart a csapatszellem, szerveztünk egy nagy kirándulást Egerbe. Az idővel akadtak fenntartásaink, de ennek ellenére is egy kellemes, újraösszeismerkedős napot töltöttünk el Dobó városában. Megnéztük a Várat, felmáztunk a Minaret tetejére. A mellékelt képen pedig a csapat (hiányos kissé) látható, amint a Bazilika előtt ejtőzik.

Kihagyhatatlan programnak tűnt - mintegy megtorlásként a sok német óráért, amin nekünk kellett részt venni - a hétfői sulit. Az első két órát a művészetnek szenteltük. Rita néni vezényletével agyagból emberi arcokat formáztunk. Születtek igen szép munkák, és voltak kevésbé sikerültek is. Aztán szinte felüdülésként érte a csapatot a kémia óra. Az utolsó órát Barna tanár úr felügyelte, aki mindent megtett a figyelem ébren tartásáért, de az csak egyre lankadt és lankadt... Okai: valljuk be, a suliert senki sincs oda, de a főbűnös akkor is az idő volt, hiszen kinézett egy nagy zuhé.

A napot megmentette a délutáni program: Budapest felé vettük az irányt, és a lányok legnagyobb egyetértésben nekiláttak a pénztárcájuk karcsúsításának.

A keddet már mindenki várta. Dél előtt 11 órára a Parlamentbe voltunk hivatalosak. Izgalmas és mulatságos biztonsági intézkedések után egy hölgy körbevezetett minket az Országházban. Röpké egy óra múlva a csapat ámulatba ejtett óvodásként lépett be a Csodák Palotájába. Minden játékot, kísérletet, szemfényvesztést ki akartunk próbálni. Úgy érzem, sikerült. A fiúk úgy belefeledkeztek a legózásba, hogy alig akartak velünk jönni egy újabb shopping-túrára. (Nem is csodálom...)

A napot végülis Gödöllőn zártuk, egy „alkoholfree koktélparty”-val.

Szerda reggel útban a Mátyás templom felé ért minket a szörnyű felismerés: szerda...csütörtök...és vége a várva-várt hétnek. Ennek ellenére, vagy éppen ezért a hét legjobb napját sikerült összehozni. A templom után sétáltunk egyet a Halászbástyán, sólymokkal fényképeztünk, és szuvenírt vásároltunk. Mivel mindenki csak az esti bulit megelőző teendőkre tudott koncentrálni, haza is indultunk. Otthon ebédeltünk, bepakoltuk a bőröndöt, átnéztük az eddig készült képeket, és tettünk egy sétát a helyi nevezetességek elhanyagolhatatlansága miatt. (Reprezentatív felmérés)

A késő délutáni/esti program részleteit elhallgatnám, hiszen aki ott volt, egy örök élménnyel gazdagodott, aki pedig nem volt ott, úgysem tudná elképzelni, hogy milyen tüchtig kis csapat lettünk rövid idő alatt.

A csütörtök kinkeservesen telt. Még a Gödöllői Kastély szépsége sem tudta feledtetni a délutáni búcsúzás közelségét, pedig Dóka tanár úr mindent megtett a tárlatvezetés színesítése érdekében. Sőt, a Sulyán Cukrászda megannyi édessége sem enyhítette gondjainkat.

Elrepült az idő, és egy éven belül már negyedszer álltunk közösen mi, magyarok és ők, németek a repülőtérről váróban. A jelenet immár ugyanaz: Táskák mindenütt, fényképezőgépek villannak, előkerülnek a zsebkendők, és az elmaradhatatlan fogadalom:

„Jövőre ugyanitt!”

Tóth Vivien Anna 10.b

Angliai kirándulás

Az már éves hagyománnyá vált: az angliai kirándulás idén is – ahogy eddig minden évben – nagyszerűen sikerült. Az iskolából 13 diák vett részt az utazáson Márti néni kíséretében, valamint velünk tartott még két öregdiák is.

Az út időtartama pont egy hét volt (március 4-11.). Fapados géppel mentünk, így körülbelül két és fél óra alatt oda is értünk. Ahogy leszálltunk, tipikus angol táj fogadott: üde zöld mezők, legelésző birkákkal. Cseppet sem ért meglepetésként, hogy az első napokban szinte megszakítás nélkül szakadt az eső. Egyébként, még így is elmondható, hogy nagy szerencsénk volt az időjárással, hiszen a hét második felében talán egyáltalán nem is kellett az esőkabát. A gép természetesen nem a fővárosban, hanem Londontól kb. 40 km-re szállt le, így innen busszal folytattuk utunkat a DNy-Angliában fekvő észak-devoni kisvárosba, Barnstaple-be.

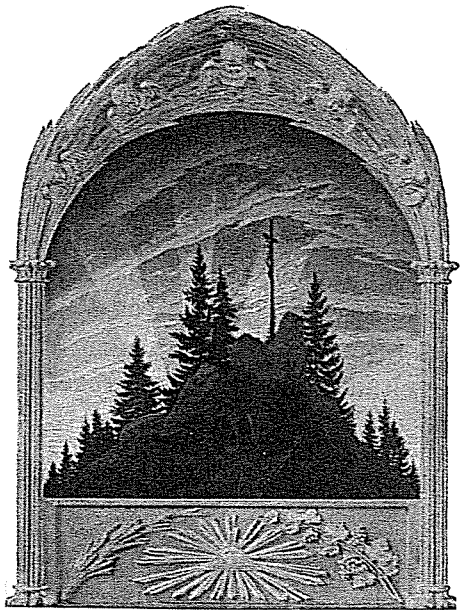
Útközben megálltunk egy fél órára a Stonehenge-nél, amely a rossz idő ellenére is mara-dandó látványt nyújtott. Este hét körül értük el úticélunkat, ahol a családok már vártak bennünket. Szinte mindenki külön helyre került, így még több lehetőségünk nyílt gyakorolni a nyelvet. Másnap 9-kor találkoztunk a suliban, ami egy, az angoltanulás céljából odaérkező külföldi gyerekek számára fenntartott iskola. Két anyanyelvű tanár tartott foglalkozásokat a hét folyamán a csoportnak. A nap egyik fele tanórákkal telt, a másikban pedig kisebb kirándulásokat tettünk a környező falvakba, városokba. Mivel Barnstaple nagyon közel fekszik az óceánhoz, majdnem

mindennap láttuk a tengert, és szemtanúi lehettünk az ár-apály jelenségnek. Utóbbi azért számított különösen érdekes látványnak, mert a jelenség következtében a várost keresztülszelő folyó medrében hol lefelé, hol felfelé folyt a víz, hol pedig el is tűnt belőle minden csepp.

A nyelvtanulás mellett rengeteg élménnyel gazdagodtunk, és azt hiszem, mindannyiunk számára emlékezetes marad ez az egy hét.

Babarczy Balázs XII. A

Az alábbi képpel a mostani Húsvétra gondolunk, amely az azt megelőző iskolai farsangot még emlékeztetesebbé teszi.

Farsang a Premiben

Buli, jelmezek, tánc! Erről szól a farsang nálunk is. Elegendhetetlen a zene, a büfé, na meg persze a diákok, akik ez alkalommal igencsak kitettek magukért. Ami az előadásokat illeti: láthattunk majmokat, kíniaikat, mesefigurákat, sőt még a „klaszszikus” Knight Rider is megjelent.

Mint minden évben, idén is a 7. osztály vállalta a szervezést: a tombola árusítását, az enni-, innivaló készítését és a nyitótáncot. Egy ilyen rendezvény megszervezésével, nincsen annyi munka, mint amennyit az ember feltételezne az ember. Eleve két osztály végzi el a teendőket (6. és 7.): az egyik a kezével díszít, a másik az agyával tervez. Mi ez utóbbit kapva, azt hiszem, a dolog könnyebbik végét fogtuk meg. De ez így méltányos is, hiszen tavaly nekünk volt nehezebb szerepünk.

Számomra már a rendezvény eleje felejthetetlenül indult: elkéstem. Izgultam, hogy nem lesz időm átöltözni, kontyba tűzni a hajam, hiszen rögtön mi kezdtünk a táncunkkal. Pontosítok: kezdtünk volna. De nem így lett. Helyette az osztályok mutatták be egymás után a heteken át fáradságos munkával készített produkciókat. A legjobbakat többször visszatapsolták, mindig egyre nagyobb éljenzéssel fogadva.

Aztán jöttek a jobbnál jobb, látványosabbnál látványosabb „premierek”. (Mert hát nagyközönség most láthatta ezeket először.) Ráadásként a szereplők hoztak magukkal egy jó adag vidámságot, ami azonnal átragadt a nézőkre is: egy-egy vicces résznél a közönség egy emberként nevetett fel. A diákok jó hallgatóságnak bizonyultak: minden poént értettek, végig figyeltek a színpadon állókra. A fergeteges jókedvet csak néhány, az előadások bejelentésére szánt perc szakította meg.

Elmondható, hogy a hangulat fokozására még a legvégén sem volt szükség. Pedig az ember azt hinné, hogy minél többet ujjongunk, ugrálunk, annál jobban elfáradunk. Én viszont ennek pont az ellenkezőjét tapasztaltam: a bemutatott darabok számával együtt nőtt a lelkesedés is. Tehát nemhogy fáradtunk volna, inkább felélénkültünk az idő múlásával.

A tanulók mellett a tanárok is kedveskedtek nekünk egy dallal. A divatból soha ki nem menő Iskolatáska című szám főszereplőjének, az iskola és a „kislány” között dönteni nem tudó Peti szerepébe természetesen Bárdy Péter igazgató urat állították. Kissné Papp Gabi néni játszotta a fiút végül tanulásra csábító lánykát, fergeteges sikert aratva.

Ha már a kisgyerekeknél tartunk, illik ejteni egypár szót az egyéni jelmezverseny nevezettjeiről is. A parányi, futni még alig tudó kiskacsától kezdve az elég komoly, nagycsoportos nővérkéig minden látható volt. Mondanom sem kell, hogy mindkét bemutatót óriási tapsvihár követte.

Ne higgye a kedves olvasó, hogy megfélekeztem a szöveg elején már említett nyitótáncról. Erre is sor került, bár kissé késve. A „megnyitó” előtti néhány percben mindenki rettenetesen izgatott volt. Nehogy valamit elrontsunk! És nem rontottunk! A koreográfia tökéletesen sikerült! És ha úgy vesszük, a célját is elérte: elindította, ha nem is a farsangot, de a táncházat igen. És még tapsot is kaptunk!

Ha a hangulat tudott volna még emelkedni, ekkor biztosan a tetőfokára hág, de elmondható, hogy már a farsang kezdetének pillanatától ott volt. Aki járta a csárdást, a kecskést, az erdélyit, az szívből csinálta, és ez a kívülállóknak is bizonyára feltűnt: tánclépésről tánclépésre bővült a kör, míg betöltötte az egész aulát. Az is beszálhatott, aki semmit sem tudott; a többiek segítettek neki minden kicsiny mozdulatot megérteni és elsajátítani. Aki beállt, akár csak öt percre, az már szegényebben nem távozott a spontán indított „táncanfolyamról”. És mindez élő zenére! A Szederinda együttes a legjobb formáját hozta az összejeövetelen.

A hagyományos zene után jöhetett a modern kor „hangszere”, a CD! Induljon a diszkó!!! Mindenki örülten rázta magát. Azt senki sem nézte, ki hogy táncol, hiszen egyrészt nem volt rá lehetőség, másrészt idő. Lehetőség, mert olyan zsúfoltan voltunk, hogy örültünk, ha magunkat megtaláltuk időnként, nemhogy másokat. Idő, mert egy-egy szám olyan gyorsan lepergett, hogy éppen hogy csak bele tudtunk jönni a bulizásba. És ez ment körülbelül három órán át! Azt a hangulatot, azt az érzést az ember csupán egy ilyen iskolai farsangon élheti át. Amikor csak magát látja és csak a zenét hallja. Teljesen belefeledkezik a táncba.

A nagy vigadozás után jólesett egy hideg frissítő. Ám éppen csak ennyire volt idő! Pár perc alatt előkészítették a nyereményeket, és már indulhatott is a tombolahúzás. A levegőben tapintani lehetett a feszültséget. Mindenki a fődíjra pályázott. Valaki a kedvenc számában bízott, de akadt olyan is, aki nem hagyatkozott a véletlenre: megvette a születési hónapját, napját, óráját és percét is szelvény képeben. Sőt! Volt, aki többet vett a kelleténél, és egyedül nem győzte figyelni, vajon olvassák-e az övét a nyertesek között. Neki hárman nézték egyszerre, és még nyert is. Mire nem jók a régi barátok!

Az egészben csak azt bántam, hogy ezután már semmire sem volt idő, mert kilenckor véget ért a buli, és a hagyomány szerint megszólalt a tv-maci...

Orbán Patrícia

Puskás Ferenc Emléktorna a Gimnáziumban

2006. december 9-én került sor az Öregdiák Egyesület által szervezett, immár hagyományosnak mondható labdarúgó tornára, amely idén Puskás Öcsi Emléktornává alakult. Nem kis szervezőmunka után sikerült 8 csapatot összeállítani, ebből 5 öregdiákcsoport volt, 2 csapatot a jelenlegi diákok adtak, 1 csapat pedig a tanári karból verbuválódott. A mérkőzéseken, melyek helyenként meglehetősen színvonalas, izgalmas küzdelmet hoztak, jól szórakozhatott a kilátogató nézősereg. Sajnálhatja, aki kihagyta a foci ezen ünnepét.

A torna győztese a 2002-ben végzetek csapata lett, amely így elmondhatja magáról, hogy ebben a felállásban 2002. január óta nem talált legyőzőre, és amelyik tornán elindult, azt megnyerte. Már most el lehet kezdeni a felkészülést ellenük, hiszen idén decemberben ismét emléktorna lesz, valamint felmerült egy kora nyári torna lehetősége is, ahol esetlegesen 3 pályán folynának a küzdelmek, több résztvevővel, egyre magasabb színvonallal.

Csoportmeccsek

A	2000-2001	Premi II.	9:4
B	2002	Premi I.	4:2
A	2005	Tanárok	6:1
B	2004	2003	1:3
A	2000-2001	2005	5:1
B	Premi I.	2003	8:1
A	Premi II.	Tanárok	4:2
B	2002	2004	4:2
A	2000-2001	Tanárok	7:1
B	2002	2003	5:0
A	Premi II.	2005	2:6
B	Premi I.	2004	5:0

A csoportok végeredménye:

A csoport:

		M	Gy	D	V	Gól	Pont
1.	2000-2001	3	3	-	-	21:6	9
2.	2005	3	2	-	1	13:8	6
3.	Premi II.	3	1	-	2	10:17	3
4.	Tanárok	3	-	-	3	4:17	0

B csoport:

		M	Gy	D	V	Gól	Pont
1.	2002	3	3	-	-	13:4	9
2.	Premi I.	3	2	-	1	15:5	6
3.	2003	3	1	-	2	4:14	3
4.	2004	3	-	-	3	3:12	0

Elődöntők:

2000-2001	Premi I.	5:1
2002	2005	4:2

3. helyért:

Premi I. – 2005

2:3

Gólszerzők: Illés, Nyári ill. Gémesi (2), Hajdú

Döntő:

2002 vs. 2000-2001

5 : 1

Gólszerzők: Dombóvári G. (2), Jilly B., Török V., Papp M. ill. Riedl I.

Végeredmény:

1. 2002 (Illésy, Büttner, Dombóvári, Papp, Török, Víg, Jilly, Kis, Bajnóczi)
2. 2000-2001
3. 2005
4. Premi I.
5. Premi II.
6. 2003
7. 2004
8. Tanárok

Gólkirály: Kmetty Zoltán (2000-2001) 14 gól

Legjobb kapus: Bajnóczi Gergely (2002)

Tiszai Kenutúra 2007

A 2001A. osztály öregdiákjai által szervezett kenutúra ebben az évben is útjára indul. Célja, hogy a nyarat ne munkával, meg egyébbel, hanem hawaii nyaralással töltsük, és a kb. 200 km-es távot 9 nap alatt lenyomjuk. Összehasonlításképpen a tavalyelőtti túrán e távot 6 nap alatt tettük meg, tehát az idei inkább lazításabbnak, pihentetőbbnek ígérkezik. A teljesítménytúra helyett napi bulikról fogunk gondoskodni.

Ami várható:

2-3-4 személyes kenuk
jól összeszokott csapat
fergeteges hangulat
evezés, pihenés, buli stb.
kempingelés konszolidált formában (büfé, mosdó, fürdő stb.)

Aki már 2005-ben részt vett az első hagyományörző túrán, az tudja, hogy ez szinte kihagyhatatlanná vált, és a nyári szabadságok között elsőbbséget élvez mindenki előtt. Aki meg nem látta, az beszéljen olyannal, aki volt, és jöjjön rá, hogy itt a helye.

Időtartam: 2007. július 28. szombat – augusztus 5. vasárnap (9 nap).

Kezdőpont: Tiszabecs.

Végpont: Tokaj.

Max. becsült összeg: 4-5000 Ft eszköz költség + 3-4000 Ft kemping költség.

Szervezők: Prem2001.A

Radnai László: lradnai@gmail.com

Szántai Béla: belas@vipmail.hu

Jelentkezés a szervezőknél e-mailen. A körülbelüli létszám ismeretében a pontos leírást, programokat, útvonaltervet és egyéb részleteket e-mailben küldik a szervezők.

A Gödöllői Premontrei Öregdiákok Egyesülete és a Premontrei Gimnáziumot és Tanulóit Segítő Közhasznú Alapítvány a 2007. évben

PÁLYÁZATOT HIRDET a Premontrei Gimnázium tanulói részére a Szent Erzsébet év jegyében

Pályázati tételek:

1. Karitatív tevékenységek a hajdani és a mai Premontrei Gimnáziumban.
A régi gimnáziumban is működött egy Szent Erzsébet Segítő Egyesület. Tevékenységének feldolgozása a régi iskolai évkönyvek alapján, valamint a mai iskolában kialakulóban lévő szociális segítő munka tapasztalatai, újabb lehetőségei.
2. „Önként, másokért”

A cselekvő szeretet példái környezetemben

Egy környezetemben élő személy vagy közösség karitatív munkájának bemutatása

3. Szent Erzsébet alakja az irodalomban vagy a képzőművészetben
A 800 éve született magyar szent irodalmi vagy képzőművészeti ábrázolásának bemutatása néhány mű elemzésén keresztül.

4. Miért vonzó ma is a 800 éve született Szent Erzsébet alakja, személyisége?

A pályamunkák terjedelme az alsó évfolyamosok (5-8.) számára 3-5, a felső évfolyamosok számára 6-8 (maximum 10) gépelt oldal legyen.

Beadási határidő: 2007. május 20.

Eredményhirdetés a Szent Norbert napi ünnepségen lesz, 2007. június 6-án.

Pályadíjak:

I. díj: 15 000 Ft

II. díj: 10 000 Ft

III. díj: 5 000 Ft

A GÖDÖLLŐI PREMONTREI SZENT NORBERT GIMNÁZIUMOT ÉS TANULÓIT SEGÍTŐ KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY TÁJÉKOZTATÓJA:

A módosított 1996. évi CXXVI törvényt alkalmazó állampolgárok egy csoportja úgy rendelkezett, hogy személyi jövedelemadójának 1 %-át a fent nevezett Alapítvány kapja meg, rendeltetés szerinti felhasználásra.

Az Alapítvány nyilvántartása szerint 2006. december 30-ig az alábbi összegek kerültek felajánlásra:

2006-ban	2 745 031 Ft.
2005-ben	1 864 317 Ft.
2004-ben	1 860 431 Ft.
2003-ban	1 726 073 Ft.
2002-ben	1 534 011 Ft.
2001-ben	1 162 912 Ft.
2000-ben	1 115 398 Ft.
1999-ben	918 723 Ft.
1998-ban	779 451 Ft.
1997-ben	784 464 Ft.
Összesen:	14 490 811 Ft.

Hálás köszönet az adakozóknak, mivel a felajánlott, igen magas összeg lehetővé teszi, hogy az Alapítvány az eddiginél is többet tudjon segíteni a Gimnáziumnak és rászoruló tanulóinak. Kérjük a kedves szülőket és mindazokat, akik személyi jövedelemadójuk 1 %-át fel kívánják ajánlani, hogy ezt a jövőben is az Alapítvány számára tegyék meg.

Tájékoztatjuk mindazokat, akik az Alapítvány csekkszáma:

11742049-20283609

csekken fizetnek be, hogy a befizetett összegről igazolást adunk, amellyel az Alapítványra befizetett összeg (jelenleg) 30%-a az adóalapból leírható. Feladáskor kérjük feltüntetni az Alapítvány adószámát:

18672239-1-13

valamint az adakozó adóigazolványán szereplő „adóazonosító jele” megnevezésű tízjegyű számot, az adóhatóság csak ezzel a számmal fogadja el a befizetés elkönyvelését.

Köszönettel: *Fejéregyházi Sándor a kuratórium elnöke*

GÖDÖLLŐI PREMONTREI SZENT NORBERT
GIMNÁZIUMOT ÉS TANULÓIT SEGÍTŐ ALAPÍTVÁNY
2100 Gödöllő, Fácán sor 3.

Levél Nagyváradról, az elmúlt félév eseményeiről

A következő beszámolót kaptuk a nagyváradai öregdiákoktól.

- Megtartottuk a kétévenkénti "tisztújítást", amelyen a Közgyűlés megerősítette a régi vezetőséget.
- Részt vettünk a négy általunk patronált középiskola tanévnyitó ünnepségén.
- Október 6-án koszorúztunk a Nagysándor József mártírhalt szenvedett honvédtábornok emléktáblájánál.
- Okt. 12-én megkoszorúztuk a Szent László templom falán lévő 12 egykori mártírhalt halt honvéd emléktábláját.
- Egyesületünk kiadásában két könyvünket mutattuk be: Dutka Ákos: Új idők megszállotja c. válogatott vers és prózai írások antológiáját. - Nótacsokor c kétkötetes dalgyűjteményt.
- Részt vettünk Szentjobbon Mercurius apát szobrának felavatásán.
- Megtartottuk a Mikulásnap és Farsangi családi összejöveteleinket vendégművészek fellépésével, kitűnő hangulatban.
- Részt vettünk a Katolikus Középiskolák „Ki, mit tud?” versenyén, amelynek témája három egykori vértanú püspökünk életműve volt: Márton Áron, Scheffler János, Bogdánffy Szilárd.
- A M. Eminescu Liceum magyar tagozatának szavalóversenyén díjakat osztottunk.
- A Magyar Kultúra Napjának ünnepi műsorain népes részvételünk volt.
- Havonkénti találkozóink meghívott előadói: Tóth János az Ady-múzeum igazgatója, Nagy Béla a Szigligeti színház irodalmi titkára, Dr. Józsa Piroska orvosnő, Budaházy István főgyógyász.
- A téli hónapokban részt vettünk az Erdélyi Kárpát Egyesület előadásain, valamint a Partiumi Magyar Nyugdíjasok rendezvényein.

Pásztai Ottó

o-o-o-o-o

Megemlékezés Teleki Pál máriabesnyői sírjánál 2007. április 1-jén. (Polcz Iván felvétele)

A GÖDÖLLŐI PREMONTREI ÖREGDIÁK EGYESÜLET HÍREI

A tagsági névsor 34. sz. kiegészítése és változások
2006. október 20-tól 2007. március 31-ig (lapzártáig).

- **Elhunytak:** Csipkay Károly (1932. évf, megh. 2007. 02. 15, Buffalo, USA), Szlatényi Ernő (1933. évf, megh. 2006. 11. 12, Vácbotyáni temető), Fáy Gedeon (1934. évf, megh. 2006. 01, München), Hegyi Ottó (1940. évf, megh. 2007. 03, Gödöllő), Szabó Ernő György (1948. évf, megh. 2007. 03. 05, Bp.), Tamás László (1948. évf, megh. 2005, Gödöllő), Orday Gábor Attila (1949. évf, megh. 2002. 08, Peterborough, Kanada), Tóth Péter (évf. kívüli, megh. 2006. 11, Gödöllő), Kovács István (Rozsnyó, megh. 2007, Rozsnyó).

- **Új belépő:** Menyhért Zoltánné (évf. kívüli, francia elemibe járt).

- **Változások bejelentése:**

A nyilvántartás és a postázás érdekében kérjük a címváltozás közlését (Egyesülettel, évf. felelőssel). A diáktárs elhunytáról kérünk értesítést a hozzátartozóktól, hogy a temetésen búcsút vehessünk.

- **Tagdíj és befizetések:** A 2007. évi tagdíj 1000 Ft. Akinek ez az összeg sok, jelezze Egyesületünkkel, hogy tagdíjmentesként kezelhessük. Néhány tagtársunk - bizonyára elfelejtve - évek óta nem fizetett tagdíjat. A hátralékot is kérjük az egyesületi csekken (ne alapítványi csekken) befizetni! Belföldi befizetés az Egyesület részére a Gödöllői OTP-nél kezelt **11742049-20260804** számlaszámra bármelyik OTP pénztárnál. A befizetés így előnyösebb, mint a postahivatalokon keresztül. A Posta az Egyesület felé kezelési díjat számol fel, az OTP nem! Csekket most mellékelünk! Külföldön élő tagtársaink lehetőleg hazalátogatóval küldjék el a tagdíjat és egyéb befizetésüket. Átutalás is lehetséges, ha a devizás bankszámlával rendelkező Egyesület vagy iskolatársunk nevére küldik.

- **Bármilyen csekket** (egyesületi, alapítványi célokra) vagy tagsági **jelentkezési lapot** az Egyesület küld az ezt igénylőnek. Alapítványi csekket kérésre küldünk! Az Alapítvány a befizetésekről jövő év elején igazolást küld, a törvény szerinti összegek leírhatók a személyi jövedelemadó alapból. Az Alapítvány adószáma: 18672239-1-13.

- **Kérés:** Az Egyesület eddigi pénzkeretei megfogyatkoztak. Szeretnénk éves terveinket megvalósítani, így a körlevelek kiadását és szétküldését, rászorulóknak segélyezését, diákok jutalmazását. Mindehhez kérjük a további segítséget is – köszönettel!

- **Emlékkönyv:** Tervezzük 4. Emlékkönyvünk kiadását. Akinek tanárokkal, diákokkal kapcsolatos emlékei vannak, kérjük, küldje el az Egyesület vagy Mayer László címére.

- **Tagtoborzás:** Aki tud olyan diáktársunkról, aki még nem tagja az Egyesületnek, értesítse öregdiák-közösségünkről. Címüket küldjék el az Egyesület vezetőségének, jelentkezési lapot adunk!

- **Programok:** - Szent Norbert ünnep Gödöllőn 2007. június 2.

- Kirándulások: 2007. május-június (a programokat a körlevél melléklete tartalmazza).

- **Jubiláló évfolyamok:** 1932, 1937, 1942, 1947, 1952, 2002. Találkozunk Gödöllőn, június 2-án! Az 1932-ben érettségizett öregdiákok 75 éves érettségi jubileumukat ünneplik. Az évfolyamfelelős Mező Péter a Gellért Szálló Sörözőjébe hívja június 3-án 13 órára az évfolyam rendes és pártoló tagjait, valamint azokat, akik a ritka ünnepet együtt szeretnék megülni a jubilálókkal. Az étlapon lévő ételekből, italokból egyéni igény szerint lehet választani.

- **Könyvvásárlási lehetőség:** A közelmúltban megjelent Mécs László kötet és a Szondy Klári könyv darabonként 1000 Ft-ért megvásárolható Gödöllőn, a Szent Norbert ünnep során is! A 3. Emlékkönyvből (kétkötetes) is vannak még példányok, a két kötet ugyanacsak 1000 Ft-ért kapható.

Címünk: Gödöllői Premontrei Öregdiákok Egyesülete 2100 Gödöllő, Fácán sor 3. Tel: 28/430-879

Ügyintézés Gödöllőn: az Egyesület címén (e-mail: dunai@mail.prem.hu)

Budapest: Mayer László 1085 Bp, Mária u. 56. (e-mail: malamayer@freemail.hu) Tel: 337-2550

Dr. Polcz Iván 1126 Budapest, Fodor u.25. (e-mail: ipolcz@freestart.hu) Tel: 395-4703

Várady-Brenner András 1221 Bp, Bimbó u. 7 (e-mail: varady-brenner@tvnetwork.hu). Tel: 226-4852

Elődeink az 1900-as évek táján ugyancsak gondoskodtak arról, hogy száz év múlva legyen mit megünnepelni és az eseményekről beszámolni. Így a tavalyi, 2006-os esztendő bővelkedett a szebbnél szebb ünnepélyekben, megemlékezésekben.

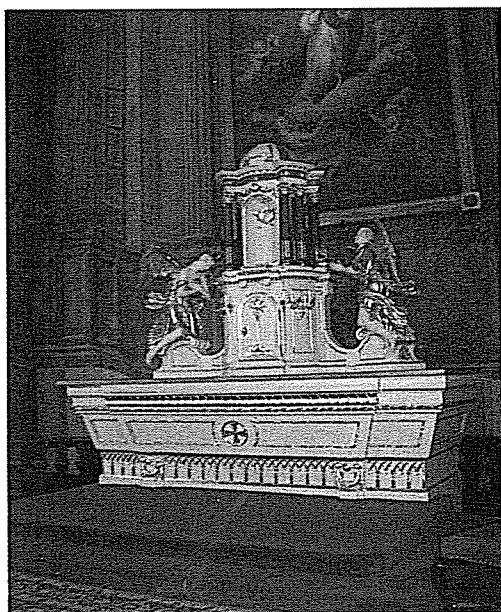
Kassa az élet minden területén igen magas színvonalon állt a múltban is, de ezekben az években különösen kimagasló létesítményeket hozott létre, a kultúra, művészet sport területén. S ezekben a törekvésekben mindenütt részt vettek és vezető szerepet játszottak a jászóvári premontrei prépostság és a kassai premontrei gimnázium rendi és civil tanárai.

*Árpádházi Szent Erzsébet szobra
a kassai premontrei templomban*

1903-ban épült át a gimnázium is, 1906-ban avatták fel a Honvéd szobrot, és készült a város, de az egész ország is II.Rákóczi Ferenc és bujdosótársai hamvainak hazahozatalára és a kassai Szent Erzsébet Dómban való elhelyezésére. A múlt év októberében ezeknek ünnepeltük meg 100 éves évfordulóját, hihetetlenül szép körülmények között és lélekemelő légkörben. Szinte csodálatos módon nem rontotta meg semmiféle nemzetiségi vagy bármilyen más zavarás, az ünnepélyen résztvevő rengeteg ember békés, sőt örömteli hangulatban volt, a rendezők, akik igazi gyászünnepnek tervezték meg a menetet ámultak azon, hogy a közönség a szépséget, a nemes gondolatot és eseményt értékelve boldogok voltak. Nem lehet ilyen szürke szavakkal méltóan kifejezni a menetben résztvevők színpompáját, a hangulatot, a Dómból kiszűrődő egyházi zene szépségét és a tapsvihart, mely Sólyom László köztársasági elnök urat fogadta. Úgy a menetben, mint az előkészületekben mi is premontrei öregdiákok részt vettünk, hálával emlékezve iskolánk áldozatos, kiváló tanáira.

Lelki, szellemi életünk nagy ünnepe volt számunkra Salkaházi (Schalkház) Sára testvér boldoggá avatása, melyre Budapesten, 2006. szeptember 17-én került sor lélekemelő szentmise, ünnepség keretében. Családja minden tagja erősen kötődött és együttműködött a premontrei rend tagjaival. Unokaöccsei kortársain, premontrei iskolatársaink, kedves barátaink.

Legfrissebb eseményünk és örömünk a premontrei templom ősi oltárának felújítása. A hűséges hívek adakozásából, a város vezetőségének hozzájárulásával létesülhetett meg ez az igen nagy anyagi áldozatot igénylő munka. Dicséret illeti Joákim és Ambróz, a két fiatal kassai premontrei atya áldozatos munkáját és hozzáállását.

Ezidén, február 18-án ünnepi szentmise keretében Tamás apát úr felszentelte a felújított oltárt s az Ő szavait idézem: „ ahogy ez a gyönyörű oltár megújult, úgy újulhat meg lélekben az ember is...”

Ez az oltár várja a hű premontrei öregdiákokat, hogy fényével s a belőle sugárzó szépséggel áldást, békét osszon mindannyiukra.

*Czima György
kassai premontrei öregdiák*